

ΑΝΑΡΧΙΚΕΣ ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΕΣ

Συνεισφορές στην
Αφορμαλιστική
Εξεγερσιακή
Αναρχική Τάση

για ένα νέο
αναρχικό
μανιφέστο

Φεβρουάριος / Απρίλιος 2020.
Γράφτηκε από διάφορους συντάκτες
από διάφορα μέρη του πλανήτη.

ΠΑΡΟΥΣΙΑΣΗ

Ορισμένοι διεθνιστές αναρχικοί σύντροφοι της αφορμαλιστικής εξεγερσιακής τάσης, με αφετηρία το καλοκαίρι του 2019 και προοπτική μια διεθνή πρωτοβουλία – που αναβλήθηκε ακόλουθα για λόγους ανωτέρας βίας – ενεπλάκησαν σε μια πυκνή μεταξύ τους αλληλογραφία αναφορικά με τη παρούσα κατάσταση και τις συνθήκες του αναρχικού γαλαξία της δράσης ανά τον κόσμο. Συναντώντας άκρως θετικά στοιχεία αλλά επίσης και ορισμένες ελλείψεις, αναφάνηκαν επίσης οι πολυδιάστατες υπάρχουσες συγγένειες όχι μονάχα μεταξύ των αλληλογραφούντων αλλά και μεταξύ των πολύμορφων υπάρχουσών δυναμικών.

Υφίστανται ωστόσο αυτή τη στιγμή όλοι οι λόγοι ενός εσωτερικού διαλόγου στο γαλαξία, ικανού να εμπλέξει όλες τις υπάρχουσες ευαισθησίες, για να καταλήξει σε ένα δυνατό “Νέο αναρχικό μανιφέστο” που να επιτυγχάνει να δείξει το δρόμο ενός θεωρητικού-πρακτικού παραδείγματος, συμβιωτικού χαρακτήρα παρά τις υπάρχουσες μεταξύ μας διαφορές, σε θέση να προσαρμόσει τον αναρχισμό της δράσης στην αναγκαία άμεση καταστροφή της σημερινής υπερ-τεχνολογικής κυριαρχίας του κεφαλαίου-κράτους.

Φτάσαμε με αυτό τον τρόπο στη σύνταξη της *Πρότασης για ένα νέο αναρχικό μανιφέστο*, καρπού της αλληλογραφίας μεταξύ ορισμένων συντρόφων, αλλά επίσης και κυρίως στην ανταλλαγή γνώσεων, θεωρήσεων και εμβαθύνσεων με όλους τους συνομιλητές μας, που σίγουρα ερέθισαν, παρότρυναν, τροφοδότησαν και διαπλάτυναν τις προοπτικές και τις δυνατές αναγνώσεις αφενός της συνολικής κατάστασης του κινήματος και αφετέρου της τωρινής συνθήκης της κυριαρχίας μέσα σε κάθε της πτυχή.

Όμως η συζήτηση, οι προοπτικές και οι επακόλουθες προτάσεις δεν μπορούν να περιοριστούν σε καμιά δεκαριά συντρόφους και συντρόφισσες ακόμη και αν είναι διασκορπισμένοι σε ολόκληρο τον πλανήτη. Αντίθετα, πρέπει να είναι προσβάσιμη και ανοικτή σε διεθνές επίπεδο κατά τρόπο ώστε η ροή των δυναμικών που εμψυχώνουν την αφορμαλιστική και εξεγερσιακή τάση του σύγχρονου αναρχισμού να διανοίξει αχαρτογράφητες προοπτικές, αλλά σε κάθε περίπτωση αναμενόμενες και επιθυμητές, για μια *κάποια μορφή συνεργασίας* που να είναι όμως σε θέση να πολλαπλασιάσει έξω από κάθε μέτρο την εκρηκτική δύναμη για την καταστροφή της κυριαρχίας μέσα σε κάθε της μορφή.

Μια συνεργασία που δεν πρέπει ωστόσο να παραπέμπει σε ένα καινούριο υποκείμενο (διότι δεν είναι αυτός ο στόχος της πρότασης “Για ένα νέο αναρχικό μανιφέστο”) αλλά αντίθετα να προκύπτει σε χίλιες δυο μορφές από την ανταλλαγή των θεωρήσεων και από τον ίδιο τον οργανωτικό αφορμαλισμό που η πρόταση του νέου μανιφέστου προτείνει και υιοθετεί.

Από το γεγονός αυτό πηγάζει η ιδέα της δημιουργίας ενός *ιστότοπου*, ενός εργαλείου που είναι σίγουρα συζητήσιμο, αλλά που για την ώρα μας χρησιμεύει για να συζητήσουμε, να διευρύνουμε τον κύκλο των επαφών, για να μπορέσουμε να εκτιμήσουμε κατά 360 μοίρες την πραγματικότητα που μας καταπιέζει και την “δική μας πραγματικότητα” που αυτή στοχεύει ριζικά να καταστρέψει.

Ο ιστότοπος (που θα μπορούσε να προσδιοριστεί διεθνώς) είναι φτιαγμένος στην αγγλική γλώσσα, αυτή δηλαδή που πιστεύουμε σαν την περισσότερο προσβάσιμη σε πλανητικό επίπεδο. Από αυτόν είναι δυνατή η πρόσβαση σε άλλες γλώσσες, που με τη σειρά τους θα υπολογίζονται ως σημεία αναφοράς για όσους θελήσουν να προσεγγίσουν τις καταστάσεις στη γλώσσα τους, ή δεν γνωρίζουν την αγγλική γλώσσα.

Ο ιστότοπος (διεθνής) θα περιλαμβάνει την “Πρόταση για ένα νέο αναρχικό μανιφέστο” στην αγγλική της έκδοση, και τους χώρους όπου, πάντοτε στα αγγλικά, θα βρουν θέση ενδεχόμενες συζητήσεις, προτάσεις ενοποίησης και τροποποιήσεις κ.λ.π.! καθώς και ένα χώρο για την κοινοποίηση της τρέχουσας επικαιρότητας, η οποία όμως σε κάθε περίπτωση θα συνδέεται με τις συζητήσεις σε εξέλιξη. Εναπόκειται στη φροντίδα των τοπικών γλωσσικών “καταστάσεων” αναφοράς, να μεταφράσουν από τα αγγλικά και στα αγγλικά όλα αυτά τα στοιχεία που θα εκτιμήσουν ότι είναι αξιόλογα ώστε να κοινωνικοποιηθούν σε επίπεδο γενικής συζήτησης (μέσα στο διεθνή ιστότοπο), καθώς επίσης και όσα στοιχεία πρέπει αντίθετα να κοινωνικοποιηθούν στη δική τους (μητρική) γλώσσα.

Είναι διαθέσιμο ένα ιδιαίτερο mail για όσους σκοπεύουν να επικοινωνήσουν απευθείας με τον διεθνή ιστότοπο:

[«corrispondenzeanarchiche@autistici.org»](mailto:corrispondenzeanarchiche@autistici.org)

Ορισμένοι διεθνιστές σύντροφοι της αφορμαλιστικής εξεγερσιακής τάσης

Μία διευκρίνηση αναφορικά με τη χρήση της κατηγορίας “Θεωρία είναι η δράση”

Φυσικά θα χαρούμε πολύ να φιλοξενήσουμε, πέρα από τις θεωρητικό-αναλυτικές συνεισφορές που αφορούν τη συζήτηση σε εξέλιξη μεταξύ των διαφόρων συνιστωσών του εξεγερσιακού και αφορμαλιστικού αναρχισμού, επίσης και τις ΕΙΔΗΣΕΙΣ που αφορούν τους αγώνες, τις επιθετικές ενέργειες και τις στασιαστικές εκδηλώσεις ενάντια στην καθεστηκυία τάξη.

Ωστόσο θεωρούμε ότι είναι σημαντικό, για την ολοκλήρωση της συζήτησης και τη πλήρη κατανόηση των πραγματικών δυναμικών της σύγκρουσης σε εξέλιξη, παρόμοιες ειδήσεις να “συνοδεύονται” από ένα πλαίσιο, επίσης σφαιρικό και συσχετισμένο αν θα θέλαμε, με το κοινωνικό πλαίσιο, τον ρόλο των εφαρμοζόμενων τεχνολογιών σε τοπικό επίπεδο, των θεωρήσεων που οι συντρόφισσες και οι σύντροφοι έχουν αναφορικά με αυτές, πέρα βεβαίως από τα ερεθίσματα και τις δυναμικές που προκαλούν.

Δεν πρόκειται, και θέλουμε να το καταστήσουμε σαφές εξ αρχής, για κάποιο είδος “προληπτικής λογοκρισίας”, αλλά αντίθετα για να δώσουμε στους συντρόφους και στις συντρόφισσες που παρεμβαίνουν μέσα στη συζήτηση, όσο περισσότερα εργαλεία γνώσης και σκέψης για τον εμπλουτισμό του δικής τους αλλά και των άλλων αποσκευής των θεωρήσεων για μια διεύρυνση των αναρχικών αφορμαλιστικών και εξεγερσιακών προοπτικών.

Από την άλλη πλευρά, υπάρχουν αυτή τη στιγμή πολυποίκιλα πληροφοριακά εργαλεία-εκτενώς γνωστά και χρησιμοποιούμενα-από πλευράς του γαλαξία μας και τα οποία θεωρούμε αξιόπιστα και χρησιμότερα για τη πρόσβαση σε πληροφορίες και σε οτιδήποτε άλλο είναι χρήσιμο για μια ακριβή διεθνή θέαση των επιθετικών ενεργειών και της αντιπαράθεσης ενάντια στο παρόν σύστημα! Εργαλεία τα οποία, από πλευράς μας, θα συνεχίσουμε να χρησιμοποιούμε και να εμπλουτίζουμε, όπως ακριβώς έχουμε πράξει μέχρι στιγμής.

ΣΚΕΨΕΙΣ ΑΝΑΦΟΡΙΚΑ ΜΕ ΤΟΝ ΣΥΓΧΡΟΝΟ ΑΝΑΡΧΙΚΟ ΔΙΕΘΝΙΣΤΙΚΟ ΕΞΕΓΕΡΣΙΑΚΟ ΚΑΙ ΑΦΟΡΜΑΛΙΣΤΙΚΟ ΓΑΛΑΞΙΑ

(Για ένα νέο αναρχικό μανιφέστο)

Σημείωση για τον αναγνώστη

Οι σκέψεις που ακολουθούν είναι ο καρπός ενός μακρού διαλόγου με περισσότερους συμμετέχοντες, που έχει αρχίσει εδώ και σχεδόν ένα χρόνο, μεταξύ συντρόφων από διαφορετικές περιοχές του πλανήτη που ωρίμασαν την πεποίθηση όχι μονάχα της αναγκαιότητας μιας ελεύθερης, έντιμης και θετικής **συζήτησης** μεταξύ των διαφόρων συνιστωσών του αναρχικού γαλαξία της αφορμαλιστικής εξεγερσιακής τάσης, αλλά επίσης ότι έφτασε πλέον ο καιρός της υλοποίησής της.

Κατά βάθος, από την ελεύθερη **συζήτηση**, αναφάνηκαν βεβαίως διαφορές προσεγγίσεων επάνω σε πολλαπλά ζητήματα και ιδιαίτερα σημεία, βάζοντάς μας όλους εμπρός από την δυνατή επίλυση διαφόρων προβληματικών και απόψεων, έχοντας έτσι τα ερεθίσματα να εμβαθύνουμε σε πράγματα και καταστάσεις που έμοιαζαν, αρχικά, απροσπέλαστα ή σχεδόν.

Ήταν ακριβώς κατά τη διάρκεια αυτών των εμβαθύνσεων που έγιναν εμφανείς απρόσμενες δυσκολίες, αλλά που χωρίς αμφιβολία έχουν μια αξιοσημείωτη **σημασία** μέσα στο πλαίσιο αυτών των σκέψεων, που, αποτελεί στόχο μας, να τις κυκλοφορήσουμε σε όλες τις γλώσσες και σε όλους τους τόπους της υδρογείου, ούτως ώστε οι συντρόφισσες και οι σύντροφοι να τις γνωρίσουν.

Οι δυσκολίες οι οποίες αναφάνηκαν κάθε φορά που επιχειρήθηκε εμβάθυνση των ζητημάτων οφείλονται σε διαφορετικές τάξεις προβλημάτων, **στενά συνδεδεμένων μεταξύ τους, μεταξύ των οποίων:**

α) η μη τέλεια αντιστοιχία των εννοιών των λέξεων μιας γλώσσας μεταφρασμένης σε μια άλλη, διότι χάνονται σε πολλές περιπτώσεις ορισμένες ιδιαιτερότητες που έχουν, μέσα στο πλαίσιο των σκέψεών μας, θεμελιώδη σημασία!

β) η διαφορετική σημασία που λαμβάνουν κατά τη διάρκεια του χρόνου, μέσα σε μια δεδομένη γλώσσα, λέξεις και έννοιες εύκολα μεταφρασμένες σε μια άλλη γλώσσα, αλλά που σε ορισμένες περιπτώσεις παραποιούνται μέσα στην μετάφραση!

γ) η ιδιαίτερη χρήση συγκεκριμένων όρων και εννοιών που έκανε, κατά τη διάρκεια επίσης περιορισμένων χρονικών διαστημάτων, κάθε διαφορετικό τμήμα του κινήματος, κυρίως των νέων γενεών, σε διαφορετικούς τόπους, για αυτόν ακριβώς το λόγο κατέστη απαραίτητη η εννοιολογική προσαρμογή των λέξεων ούτως ώστε να μην απομακρύνονται πολύ από την αρχική τους έννοια, και ταυτόχρονα να μην αποκρύπτεται η ουσία της σκέψης που αποτυπώνουν.

Προσκαλούμε τις συντρόφισσες και τους συντρόφους να λάβουν επαρκώς υπόψη τους τις προσπάθειες που καταβλήθηκαν ώστε να ολοκληρωθεί ένα τελικό κείμενο το οποίο μέσα στις διαφορετικές γλώσσες να είναι δυνατό να προκύπτει όσο το δυνατό εγκυρότερο όσο αφορά την κατανόησή του και επίσης στους συντάκτες του να παραχωρηθούν όλα τα δυνατά ελαφρυντικά αν μονάχα εν μέρει κατάφεραν να προσεγγίσουν αυτό το οποίο είχαν βάλει σαν στόχο τους.

Φυσικά θα είναι μονάχα η **κατανόηση, η χαρά και η εμπιστοσύνη** των συντροφισσών και των συντρόφων που θα μπορέσουν να αξιοποιήσουν στο έπακρο όλες τις δυναμικές του αναρχικού σύμπαντος της αφορμαλιστικής, εξεγερσιακής και διεθνιστικής τάσης.

Εισαγωγή

Ένα φάντασμα πλανάται πάνω από τη γη: το φάντασμα της Αναρχίας

Ενάντια σε αυτό ορκίστηκαν συλλήβδην όλα τα κράτη του κόσμου! Το κεφάλαιο και οι θρησκείες! Δημοκρατικές και φασιστικές! παγκοσμιοποιητικές και εθνικιστικές! σοσιαλδημοκρατικές! λαϊκιστικές και μαρξιστικές κάθε είδους.

Από αυτό ακριβώς το γεγονός πηγάζουν δύο συνέπειες :

- η πρώτη είναι ότι ο ίδιος ο αναρχισμός αναγνωρίζεται ήδη σαν μια δύναμη από πλευράς του συστήματος της τεχνο-μεταβιομηχαν-ετερο-πατριαρχικής κυριαρχίας που υποτάσσει σήμερα ολόκληρο τον κόσμο!

- η δεύτερη είναι ότι έφτασε πλέον ο καιρός ώστε οι αναρχικές και οι αναρχικοί να εκφράσουν στο φως της ημέρας (όπως και στο σκοτάδι της νύχτας) μπροστά σε ολόκληρο τον κόσμο, τις ιδέες τους, τις τάσεις τους, τις επιθυμίες τους και να επιβεβαιώσουν τον πανάρχαιο αγώνα τους ενάντια σε κάθε εξουσία, συγχρονίζοντας έτσι τα βήματά τους με εκείνο τον μαύρο θρύλο του αναρχικού φάσματος συνοδευόμενο από ένα σύνολο σκέψεων για τον εικοστό πρώτο αιώνα.

Αυτές οι σελίδες στοχεύουν να αποτελέσουν μια πολύ ταπεινή συνεισφορά προς αυτή την κατεύθυνση καθώς και μια ανένδοτη άσκηση αναρχικής επιβεβαίωσης, φτιάχνοντας μια ατζέντα διαλόγων στο εσωτερικό του πολύχρωμου αστερισμού των ομάδων (και των ατομικότητων) που συνθέτουν την αφορμαλιστική και εξεγερσιακή τάση! Λόγος για τον οποίο προτείνουμε στη θεώρηση όλων των αναρχικών των διαφορετικών περιοχών του κόσμου το ακόλουθο σύνολο των αναλύσεων, που συντάχθηκε από διαφορετικά χέρια και από διαφορετικές περιοχές του πλανήτη, ούτως ώστε να συγκεντρωθούν οι ανησυχίες, οι σκέψεις και οι πρακτικές ολόκληρου του γαλαξία των εντάσεων πέρα από κάθε γλωσσικό εμπόδιο.

Ελπίζουμε ότι αυτή η προσπάθεια θα διευκολύνει την αναγκαία θεωρητικό-πρακτική ανανέωση και τον επανακαθορισμό των (θεμελιωδών) χαρακτηριστικών μας, με ιδιαίτερη έμφαση στην ριζοσπαστική κριτική της εξουσίας και την ανάπτυξη της ηθικής της ελευθερίας, δίνοντας ζωή σε ένα νέο κοινό αναρχικό παράδειγμα, ικανό να προσπεράσει την παρούσα διασπορά και να αμβλύνει τις εσωτερικές διαφορές, αναγνωρίζοντας τις ασυμβίβαστες αλλά πάντα καλοδεχόμενες διαφορετικότητες, κατευθύνοντας όλες τις εντάσεις στην υποστήριξη του κοινού μας υποστρώματος και την υλοποίηση ενός διεθνούς “τόπου-χώρου” που να εμπεριέχει την άμεση ιδιοποίηση κάθε μορφής επίθεσης στις κατεστημένες αλλά και στις υπό κατασκευή εξουσίες.

Εμπρός από την ντροπιαστική παράλυση των τμημάτων του αποκαλούμενου “κινήματος”, που σήμερα χειροκροτούν την εξουσία και υπακούν χωρίς επιφυλάξεις στα κελεύσματα του κράτους- προωθώντας τον εγκλεισμό και “την υγιή απόσταση”-εναπόκειται σε εμάς περισσότερο από ποτέ να δώσουμε την ώθηση στην αναρχική δυναμική και να διασπείρουμε την εξέγερση στους τέσσερεις ορίζοντες, μπροστά από την επέλαση του καινούριου συστήματος της κυριαρχίας που αναπτύσσεται (πολύ περισσότερο εξουσιαστικό και θηρευτικό από κάθε άλλο του παρελθόντος και του παρόντος).

Ζούμε σε καιρούς πανδημιών: σε εμάς εναπόκειται να διασπείρουμε τον ιό της αναρχικής εξέγερσης σε όλα τα σύνορα της γης μέχρι που να μην μείνει ίχνος από το υπάρχον !

Κρατάμε μια ασφαλή απόσταση από την εξουσία και ανάβουμε τη φλόγα που θα επεκταθεί από άκρη σε άκρη σε ολόκληρο το λιβάδι!

Η ΑΝΑΓΚΑΙΑ ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗ ΤΗΣ “ΕΡΓΑΣΙΑΣ”

Εδώ και πολύ καιρό υπάρχει το αίτημα του δικαιώματος στην εργασία, του δικαιώματος στο ψωμί και, ειλικρινά, μέσα στην εργασία εκβαρβαριζόμαστε [...] Εμείς οι αναρχικοί, αισθανόμαστε την ταπείνωση αυτού του αγώνα για να μπορέσουμε να ξεφύγουμε από την πείνα και υπομένουμε την προσβολή να πρέπει να ζητιανέψουμε ένα κομμάτι ψωμί που μας παραχωρείται κάθε τόσο, σαν ελεημοσύνη με την προϋπόθεση να απαρνηθούμε ή να βάλουμε στο ντουλάπι τα άχρηστα εργαλεία του αναρχισμού μας (αν δεν θέλετε να χρησιμοποιήσετε παράνομα μέσα για να υπερασπίσετε το δικαίωμα σας στη ζωή, θα σας απομείνει μονάχα το νεκροταφείο σαν τόπος ανάπαυσης).

Σεβερίνο ντι Τζοβάνι

Οι δύο τελευταίες δεκαετίες του περασμένου αιώνα και οι πρώτες δύο αυτού του εικοστού πρώτου αιώνα είδαν την επιθετική αναγέννηση της αναρχίας, με ιδιαίτερο τρόπο της εξεγερσιακής και αφορμαλιστικής τάσης, ειδικά στην Ευρώπη και στις χώρες της Λατινικής Αμερικής. Αυτό το αναρχικό “νέο ξύπνημα” οφείλεται, όσον αφορά τα ουσιαστικά χαρακτηριστικά του, σε δύο παράγοντες που εδραιώθηκαν και διαπλέχθηκαν μεταξύ τους ποικιλοτρόπως μέσα στο πέρασμα του χρόνου, πέρα από την, εν μέρει ευνοϊκή, συγκυρία που κατέστησε δυνατό το σημαντικό φαινόμενο του ‘68 και την ανεπανάληπτη εμπειρία του ιταλικού ‘77.

Ο πρώτος παράγοντας είναι αποκλειστικά εσωτερικός στο αναρχικό κίνημα, στο βαθμό που αναπτύσσεται με αφετηρία την κριτική ενός τμήματός του, σε ορισμένους “τοπικούς” κύκλους, του ακόμη την εποχή εκείνη, μεγάλου τμήματος του οργανωμένου αναρχισμού μέσα σε δομές σύνθεσης (κατά κύριο λόγο Ομοσπονδίες) και παράπλευρες συνδικαλιστικές δομές (επαναστατικός συνδικαλισμός ή αναρχοσυνδικαλισμός).

Ο δεύτερος παράγοντας που αφορά με ιδιαίτερο τρόπο αυτό το “νέο ξύπνημα” είναι η οριστική κατάρρευση των χωρών του υπαρκτού σοσιαλισμού (με αφετηρία το 1989), που καθόρισε σε παγκόσμιο επίπεδο την ανεπανόρθωτη κρίση κάθε μαρξιστικής ψευδαίσθησης σε όλες τις εκδοχές της και την ηχηρή χρεοκοπία της ιδεολογίας τους.

Οι δύο παράγοντες αφομοιώνονται μεταξύ τους, όντας το αποτέλεσμα της “ολοκλήρωσης” ενός καπιταλιστικού κύκλου, ειδικότερα της εκδοχής που υπερίσχυε ο έντονα βιομηχανικός του χαρακτήρας καθώς και του αντίστοιχου πολιτικού του προσώπου: του κράτους-έθνους.

Ο καπιταλισμός και το σύγχρονο κράτος, οι δύο συμπληρωματικές απόψεις της κοινωνικο-οικονομικής και πολιτικής πραγματικότητας που αναδύθηκε μέσα από την μεσαιωνική κοινωνία, εξύψωσαν σε κυρίαρχο στοιχείο της ζωής των ανθρώπων την ΕΡΓΑΣΙΑ, ή μια από τις στιγμές που συναποτελούν την ανθρώπινη ζωή που μονάχα τεχνητά είναι δυνατό να καταταμηθεί σε “τομείς”.

Αποτελεί γεγονός ότι, από την απαρχή της γέννησης της οικονομικής επιστήμης (δηλαδή της μελέτης, της ανάλυσης και της ερμηνείας των διαφόρων παραγόντων που συντρέχουν στη λειτουργία και την ανάπτυξη του κεφαλαίου), έφτασαν στο συμπέρασμα ότι στο να παραχθεί το κέρδος, χρειάζεται η ίδια η ανθρώπινη ΕΡΓΑΣΙΑ, ή η δαπάνη ενέργειας από πλευράς των ανθρώπων που συντονίζονται μέσα στην παραγωγική διαδικασία. Χωρίς αυτή τη δαπάνη ενέργειας από πλευράς των ανθρώπινων όντων ούτε η γη, ούτε οι πρώτες ύλες, ούτε τα υπόλοιπα παραγωγικά εργαλεία (δρεπάνι, σφυρί, αργαλειός ή βιομηχανία είναι αυτή) δεν θα μπορούσαν να αυξήσουν το επενδυμένο κεφάλαιο, το οποίο μονάχα στο τέλος του εργασιακού κύκλου είναι περισσότερο συμπαγές από το αρχικό.

Φυσικά, σε καπιταλιστικό καθεστώς το στοιχείο “εργασία” είναι έννοια που προκύπτει από τη στενή σημασία που αυτή έχει (δαπάνη ενέργειας και χρόνου από πλευράς των προλεταριοποιημένων-εργαζόμενων, δηλαδή αυτών που είναι εξαναγκασμένοι να πουλούν τους εαυτούς τους στο κεφάλαιο σε αντάλλαγμα του αναγκαίου για την επιβίωσή τους), όμως περιλαμβάνει χωρίς διάκριση το σύνολο των δραστηριοτήτων και των ανθρώπινων στιγμών που κινητοποιούνται μέσα στην παραγωγή του κέρδους : την δαπανώμενη ενέργεια των εργαζομένων με την στενή έννοια, το χρόνο που δαπάνησε ο καπιταλιστής ούτως ώστε να εκμεταλλευτεί καλύτερα το συντονισμό της ενέργειας των εργαζομένων, έτσι όπως και το χρόνο καθώς και το απαιτούμενο κεφάλαιο από πλευράς των

χρηματοδοτικών δομών που είναι απαραίτητες μέσα στις διάφορες παραγωγικές διαδικασίες. Είναι αυτή ακριβώς η έννοια της εργασίας που-ενιαία με τις υπόλοιπες ιδεολογικές εκδοχές των διαφόρων επιστημών (θετικισμός, προοδευτισμός, ιστορισμός καθώς και όλων των υπολοίπων – ισμών) – στήριξε μέχρι σήμερα το σύστημα του κεφαλαίου-κράτους. Όχι τυχαία άλλωστε επινοήθηκε για την περίπτωση το σλόγκαν: “Η εργασία εξευγενίζει τον άνθρωπο”, που συνοδεύει το σύστημα από την αρχική στιγμή της πρωτογενούς συσσώρευσης του κεφαλαίου και που σηματοδοτεί με ένα συγκεκριμένο τρόπο το πέρασμα από την κυριαρχία του εμπορίου ως πηγής πλούτου, στην κυριαρχία της “εργασίας” ως πηγή συσσώρευσης του “πλούτου των εθνών”.

Όλες οι εκδοχές του “σοσιαλισμού”, συμπεριλαμβανομένου του αναρχισμού, δεν έθεσαν στην ουσία υπό αμφισβήτηση αυτή την ιδεολογία, έτσι ώστε, εξαιρουμένων των έντονων κριτικών στο καπιταλισμό για τα καταστρεπτικά και απάνθρωπα αποτελέσματα που αποτελούν την ίδια του τη φύση, επικράτησε η ιστορικιστική άποψη με έντονα μαρξιστικά χαρακτηριστικά (που όμως είχε προηγουμένως ευρέως υποστηριχθεί από τον Προυντόν καθώς και από άλλους πριν από αυτόν) σύμφωνα με την οποία ο καπιταλισμός (στην βιομηχανική του εκδοχή) θα αντιπροσώπευε την ανάπτυξη στο μέγιστο βαθμό των παραγωγικών δυνατοτήτων του ανθρώπινου είδους, καθορίζοντας έτσι την μακροσκοπική αντίφαση του ίδιου του καπιταλισμού, δηλαδή από τη μια την κοινωνικοποίηση της εργασίας (για την αναγκαία συλλογική βιομηχανική παραγωγή) και από την άλλη την ιδιωτική ιδιοποίηση (από πλευράς των καπιταλιστών) μέρους της συλλογικής εργασίας (το κέρδος).

Η έλευση της επίλυσης της αντίφασης – η κοινωνικοποίηση του κέρδους σε ακολουθία της απαλλοτρίωσης των μέσων παραγωγής από πλευράς των εργαζομένων (προλεταριάτο) – θα αντιπροσώπευε στο μέλλον την υλοποίηση της κοινωνικής δικαιοσύνης, δηλαδή τη δημιουργία της ισότιμης κοινωνίας μέσα στην οποία η εκμετάλλευση, η καταπίεση, η κυριαρχία του ανθρώπου πάνω στον άνθρωπο θα εξαφανίζονταν για πάντα από το πρόσωπο της γης (αναπαράσταση του μελλοντικού παραδείσου επί της γης χάρη στη δράση των ίδιων των δυνάμεων του ανθρώπινου είδους που θα ωρίμαζαν και θα αξιοποιούσαν κατά τη διάρκεια της ιστορίας τα αποφασιστικά στοιχεία προς την απελευθερωτική κατεύθυνση).

Είναι μέσα στους κόλπους της “ιδεολογικο-πολιτισμικής” και υλικής κυριαρχίας του κεφαλαίου- κράτους που ο αναρχισμός, επίσης κατά τη διάρκεια της πλήρους ωρίμανσης του επεξεργάστηκε, κατά τις δεκαετίες του περασμένου από τον δέκατο ένατο στον εικοστό αιώνα, το δικό του παράδειγμα, με τρόπο απόλυτα παρόμοιο, για την αλήθεια, με τα κόμματα και τα σοσιαλιστικά και κομμουνιστικά κινήματα της εποχής του: η ειδική αναρχική οργάνωση και η αναρχοσυνδικαλιστική οργάνωση, αντανakλούν την από τότε επικρατούσα αντίληψη του αναρχισμού, επικεντρωμένη επάνω στη συσπείρωση των

προλεταριακών δυνάμεων μέσα σε ένα μέτωπο ικανό να πάρει στην κατοχή του τα σημαντικότερα παραγωγικά μέσα ώστε επιτέλους να τα κοινωνικοποιήσει με τη βία και να δώσει έτσι ζωή στην νέα “ελευθεριακή κοινωνία”.

Η “υλική στιγμή”, ή όλα αυτά που σχετίζονται με την παραγωγή των εμπορευμάτων και κατά συνέπεια αφορά την “εργασία” και το “κέρδος”, δηλαδή την ίδια την ουσία που κυριαρχεί την καπιταλιστική κοινωνία, δεν τέθηκε ποτέ υπό συζήτηση από πλευράς καμιάς εκδοχής του σοσιαλισμού αλλά αντίθετα παρατέμφθηκε μέσα στην κεντρική υπόθεση της προφασιζόμενης απελευθερωμένης αυριανής κοινωνίας.

Μέσα στα πλαίσια μιας παρόμοιας οπτικής είναι συνεπής η στόχευση, επίσης και από πλευράς του αναρχισμού, γύρω από τον κόσμο της εργασίας, ειδικότερα επάνω στο προλεταριάτο και στους μηχανισμούς της εκμετάλλευσής του (εξαγωγή του κέρδους), πάνω στους οποίους θα ασκηθεί πίεση με στόχο την ανατροπή των κοινωνικών σχέσεων, την επανάσταση διαμέσου της αναπόφευκτης γενικευμένης εξέγερσης που θα καταστήσει εφικτή την απαλλοτρίωση, από πλευράς των εργαζομένων, των κύριων και σημαντικότερων μέσων παραγωγής.

Είναι προφανές, σύμφωνα πάντα με αυτή την αντίληψη, ότι τα κυρίαρχα μέσα παραγωγής σε καπιταλιστικό καθεστώς θεωρούνται απαραίτητα και αναγκαία επίσης και μέσα στην απελευθερωμένη κοινωνία! Από το γεγονός αυτό πηγάζει η προσοχή για τη διασφάλισή τους κατά τη διάρκεια της εξεγερσιακής επαναστατικής διαδικασίας με στόχο την μελλοντική χρήση τους.

Δεδομένων αυτών των πραγμάτων, η επαναστατική συνδικαλιστική οργάνωση, εμπνευσμένη από τις αρχές του αναρχισμού, καθίσταται ο μοχλός διαμέσου του οποίου είναι δυνατό να επιχειρηθεί το πέρασμα στην αναρχία.

Αν η ρωσική επανάσταση του 1917 φαίνεται να επιβεβαιώνει όσο αφορά συγκεκριμένες εκδοχές την αναρχική αντίληψη και ο ίδιος ο αναρχοσυνδικαλισμός ενδυναμώνεται, η λενινιστική- μολοσεβίκικη αντεπανάσταση καθορίζει ένα πρώτο μπλοκάρισμα, στο βαθμό που ο καλύτερος “ρωσικός” αναρχοσυνδικαλισμός που επέζησε από την κομμουνιστική εξόντωση και εξαναγκάστηκε στην εξορία, γοητευμένος μ’ ένα συγκεκριμένο τρόπο από τις μολοσεβίκικες μεθόδους προωθεί την υπόθεση μιας ειδικής οργάνωσης-αυστηρά πειθαρχημένης- η οποία θα μπορούσε υποθετικά να ανταγωνιστεί το λενινιστικό κόμμα: την “Πλατφόρμα του Άρσινοφ”. Στην πραγματικότητα επρόκειτο για μια παντομίμα προφάσεων αποτελεσματικότητας με κομματικές αξιώσεις, η οποία δεν κατόρθωσε ποτέ να υπερβεί την κριτική ανάλυση των πιο επιφανών αναρχικών της δεκαετίας του είκοσι του περασμένου αιώνα (Ερίκο Μαλατέστα, Καμίλο Μπερνέρι, Αλεξάντερ Μπέρκμαν, Έμμα Γκόλντμαν, μεταξύ άλλων).

Είναι βέβαιο ότι η επικρατούσα άποψη της μεγάλης πλειοψηφίας του αναρχισμού της εποχής εκείνης δεν υπέβαλε ποτέ στο φως της κριτικής τα θεμέλια της καπιταλιστικής κοινωνίας και διατήρησε έτσι την εργασία ως

σπονδυλική στήλη του επαναστατικού αναρχικού σχεδίου και κατά συνέπεια τον ίδιο τον αναρχοσυνδικαλισμό ως κύριο άξονα.

Θα είναι ακριβώς μέσα στα πλαίσια της ισπανικής επανάστασης του 1936-39 που θα αναδυθούν σε όλη τους την αρνητική έκταση ορισμένα από τα μακροσκοπικά όρια αυτής της ιδιάζουσας αντίληψης που θεώρησε ανέκαθεν προνομιακή μια ιδιαίτερη στιγμή της ανθρώπινης εμπειρίας όταν αντίθετα θα έπρεπε να διευκολύνει τη συμβίωσή της με όλες τις άλλες στιγμές της ζωής.

Η “εργασία”, με όποιο τρόπο και αν εννοηθεί, έτσι όπως κάθε άλλο στοιχείο της ζωής και του ίδιου του αγώνα ενάντια σε κάθε σύστημα κυριαρχίας, δεν μπορεί να αντιπροσωπεύσει, μέσα στην ελεύθερη από κάθε καταναγκασμό ζωή, καμιά απολύτως προνομιακή στιγμή πάνω στην οποία να “προσαρμοστούν” όλες οι υπόλοιπες στιγμές. Είναι μέσα στο πλαίσιο της καπιταλιστικής κοινωνίας και του κράτους, στο οποίο καθίσταται απολύτως αναγκαία η εξαγωγή της υπεραξίας (του κέρδους) ώστε να καλυφθούν οι αναγκαιότητες του κεφαλαίου και της γιγαντιαίας γραφειοκρατικής, στρατιωτικής, πολιτικής και ιδεολογικής μηχανής που τους αντιστοιχεί, που η “υλική βάση”, δηλαδή η εργασία και η οργάνωση της παραγωγής, αντιπροσωπεύει τον θεμελιώδη πυλώνα πάνω στον οποίο πρέπει να προσαρμοστούν, επιλέγοντάς τα, όλα τα υπόλοιπα στοιχεία του πολύπλοκου συνόλου της ανθρώπινης ζωής.

Είναι μέσα στο πλαίσιο του κράτους-κεφαλαίου που βρίσκει “λόγο ύπαρξης” η διάσπαση της ζωής του ανθρώπου σε “χρόνο εργασίας”, “ελεύθερο” χρόνο, χρόνο “ανάπαυσης” κ.λ.π. μέχρις ότου οι ίδιες οι αναγκαιότητες του κεφαλαίου και του κράτους-και βρισκόμαστε ήδη στην εποχή μας-ζητούν όχι την “υπέρβαση” της διάσπασης της ζωής, αλλά αντίθετα την εναλλαγή των διαφόρων στιγμών, έτσι ώστε να απομειώσουν τη ζωή μέσα στην ολότητά της σε μια μοναδική (εναλλασσόμενη) λειτουργία εξαρτώμενη από τις ίδιες τις ροές της “παραγωγής”: η ζωή είναι πάντοτε και μονάχα χρόνος της “εργασίας”, δηλαδή χρόνος του εμπορεύματος και άρα του κέρδους.

Ο εννοιολογικός ορίζοντας που ο δυτικός μοντερνισμός (κράτος-έθνος και κεφάλαιο) καθόρισε σε πλανητικό επίπεδο κατά τη διάρκεια της θυελλώδους ιστορίας του-στο εσωτερικό του οποίου κυριαρχεί η “εργασία”-έχει σε τέτοιο βαθμό διεισδύσει μέσα στο συλλογικό ασυνείδητο και μέσα στην ίδια την αντίληψη της ζωής των ατόμων που κατόρθωσε να δομήσει τη μορφή των συμπεριφορών και της σκέψης μας έχοντας επιβληθεί σαν “παγκόσμια” συσκευή αντίληψης της ίδιας της πραγματικότητας στην υπηρεσία της ανθρώπινης εξημέρωσης που απαγορεύει την ανάπτυξη της έμφασης και της ίδιας της δύναμης της εξέγερσης, παραχωρώντας ολοένα και περισσότερο χώρο στις υπερβολές της θετικότητας. Το γεγονός αυτό είναι σε τέτοιο βαθμό αληθινό που κατά τη διάρκεια των τελευταίων δεκαετιών-σε ακολουθία της καπιταλιστικής αναδιάρθρωσης- η παραδοσιακή επαναστατική κριτική δεν κατόρθωσε να

γρατζούνει έστω και ελάχιστα το σύστημα κυριαρχίας : όλες οι απόπειρες “αλλαγής” παρέμειναν πιασμένες μέσα στις παγίδες του.

Επικεντρώνοντας τώρα επάνω στον αναρχικό χώρο, χρειάζεται να σημειώσουμε ότι στο εσωτερικό των δικών μας καταστάσεων, μονάχα η εξεγερσιακή-αφορμαλιστική τάση -έχοντας φτάσει στις έπακρο των θεωρητικο-πρακτικών της συνεπειών- ήταν σε θέση να διανοίξει τις πόρτες σε ένα ισχυρό μήνυμα ανυπακοής ενάντια σε κάθε εξουσία, καθιστώντας επιτεύξιμο τον αντικαπιταλιστικό και αντικρατικό αγώνα στις ημέρες μας, κατορθώνοντας να θέσει υπό συζήτηση και να αντιμετωπίσει την υφιστάμενη κοινωνική πολιτική, προσαρμόζοντας έτσι τον αναρχικό αγώνα στην πραγματικότητα της σύγχρονης εκμετάλλευσης και καταπίεσης δίνοντας ιδιαίτερη έμφαση στην αναγκαία καταστροφή της εργασίας.

Και είναι ακριβώς με αφετηρία την καινούρια εκδοχή της “εργασίας” που προέκυψε από την εφαρμογή των νέων τεχνολογιών, που κατέστη εφικτό το καινούριο παραγωγικό μοντέλο απομειώνοντας στο ελάχιστο την συμβολή της ανθρώπινης ενέργειας στον εργασιακό και μεταποιητικό κύκλο των εμπορευμάτων. Κατά τρόπο ώστε αυξήθηκε υπέρμετρα η προσαρμογή του ανθρώπινου μυαλού στις αναγκαιότητες του εμπορεύματος, απαλλοτριώνοντάς μας από την ίδια την ικανότητα να διακρίνουμε μεταξύ πραγματικών και τεχνητά δημιουργημένων αναγκών, καθορίζοντας έτσι την εναλλαγή μεταξύ πραγματικών και εικονικών αγαθών, και εκτελωνίζοντας σε τελική ανάλυση την καινούρια έκδοση του αρεστού στον καπιταλισμό σλόγκαν: “η εργασία κινητοποιεί τον άνθρωπο” στη θέση του ξεπερασμένου πλέον “η εργασία εξευγενίζει τον άνθρωπο”.

Ήδη κατά τη διάρκεια της ώριμης βιομηχανικής εποχής “εφευρέθηκαν” αφάνταστα εμπορεύματα (σκεφτόμαστε τα πλαστικά), πέρα από προϊόντα ευρείας κατανάλωσης που παρόλα αυτά ικανοποιούν μονάχα επίπλαστα δημιουργημένες ανάγκες. Η διαφήμιση δεν είναι η απλή γνωστοποίηση ενός κάποιου εμπορεύματος, είναι επίσης ένα προϊόν καθαυτό, του οποίου η κατανάλωση παράγει κέρδος για όσους δεν βρίσκονται σε καμία περίπτωση μέσα σε κάποιο κύκλο παραγωγής πραγματικών αγαθών! Οι άνεργοι, οι “αιώνιοι” χωρίς εργασία, πέραν του να αντιπροσωπεύουν μια χρήσιμη απειλή στα αιτήματα των απασχολούμενων μέσα στους διαφορετικούς παραγωγικούς τομείς ,είναι επίσης παραγωγοί πραγματικού κέρδους τη στιγμή κατά την οποία καταναλώνουν “τη διαφήμιση”. Αυτή ακριβώς η πραγματικότητα αξιοποιήθηκε σε υπερβολικό βαθμό τη στιγμή κατά την οποία το σύστημα επεκτάθηκε έξω από κάθε μέτρο, διαμέσου της καθημερινής τοποθέτησης σε παγκόσμιο επίπεδο νέων τεχνολογιών ολοένα περισσότερο συστηματοποιημένων μέσα σε ένα συνολικό σύστημα απόλυτα διασυνδεδεμένο (σε πραγματικό χρόνο).

Η λεηλασία κάθε μορφής φυσικού πλούτου μετατρέπει κάθε ζώντα οργανισμό, μεταβάλλοντάς τον σε μη αναπαραγόμενο αυτόνομο εμπόρευμα: το

ίδιο το ανθρώπινο ον μαζί με τα άλλα ζώα προσαρμόζεται σιγά-σιγά στις αναγκαιότητες ολικής απαλλοτρίωσης από πλευράς των μονοπωλίων και ο ανταγωνισμός μεταξύ των κολοσσών των τεχνοεπιστημών κομίζει κάθε μέρα καινούριες αναπροσαρμογές που ξεκληρίζουν τους λίγους εναπομεινάντες χώρους αυτονομίας και άγριας φύσης, είτε αφορά τους ζώντες οργανισμούς είτε τα οικοσυστήματα στο σύνολό τους.

Η ανταγωνιστική στρατηγική να φτάσεις πρώτος να εφεύρεις-προσθέσεις κάτι το ανέκδοτο με στόχο να κυριαρχήσεις στην πολλά υποσχόμενη αγορά του μετα-βιομηχανισμού, έχει μεταβληθεί σε ένα καθημερινό αγώνα όπου οι άνθρωποι, σε κάθε γωνιά του πλανήτη, ρουφηγμένοι μέσα στη δίνη δίχως πάτο του νεωτερισμού, αναπαράγουν το σύστημα της καταστροφής, καθορίζουν την εξάντληση κάθε φυσικής πηγής πλούτου, τη μόλυνση κάθε περιβάλλοντος χώρου σε μη αναστρέψιμα επίπεδα και πάνω από όλα πολεμικές συγκρούσεις ολοένα περισσότερο τυφλές και αιματηρές καθώς και ατιμώρητες γενοκτονίες παγκόσμιας εμβέλειας και χαρακτήρα.

Μέσα σε ένα παρόμοιο πλαίσιο, όπου η ίδια η παραγωγική μηχανή είναι αντικειμενικά προγραμματισμένη στη μεταβατικότητα και στην άμεση μεταβλητότητα σύμφωνα με τους ρυθμούς της φευγαλέας κατανάλωσης και της άλλο τόσο φευγαλέας προσωρινότητας του εμπορεύματος, εικονικά υποκειμένης στις εναλλαγές των ορέξεων από πλευράς της ασταμάτητης διαφημιστικής εκστρατείας του “νεωτερισμού”, η παραδοσιακή εργασία που εκτελούνταν από πλευράς αυτού του υποκειμένου που κάποτε ήταν το προλεταριάτο απώλεσε οποιαδήποτε λειτουργικότητά της.

Δεν υπάρχει πλέον ανάγκη από τον ειδικό, από το επαγγελματικό εργατικό δυναμικό, από την εργασιακή ικανότητα του εργάτη, ξεπερασμένου από την ίδια τη στανταρτοποιήση και από την υπερηχητική ταχύτητα των επιβαλλόμενων ρυθμών από πλευράς της τεχνολογικοποίησης ολοκλήρου του παραγωγικού κύκλου. Αυτό το οποίο ζητείται τώρα είναι η πλήρης διαθεσιμότητα, ημέρα και νύχτα, 365 ημέρες το χρόνο, σε ελαστικά ωράρια πάνω στη βάση της άμεσης και επείγουσας παραγγελίας που πρέπει να ικανοποιηθεί πριν ο ανταγωνιστής να είναι σε θέση να κάνει το ίδιο και σε τιμές ακόμη περισσότερο εξευτελιστικές.

Αυτό το πράγμα που κάποτε φαινόταν ότι είναι (και υπήρχε η πίστη ότι ήταν) το πιο ισχυρό όπλο των εργαζομένων, το οργανωτικό εργαλείο και ο συνδικαλιστικός αγώνας, μέσα σε ένα παρόμοιο πλαίσιο όχι μονάχα αντιπροσωπεύει ένα ανίσχυρο όπλο στην υπηρεσία αυτού του ίδιου του εντελώς εξωφρενικού συστήματος, αλλά επιπλέον προσλαμβάνει τον ρόλο ενός από τους κύριους πυλώνες του μαζί με άλλα στηρίγματα όχι λιγότερο σημαντικά. Αυτό το πράγμα συμβαίνει για τον απλό λόγο ότι το συνδικάτο προσαρμόζει στις αναγκαιότητες του συστήματος την ίδια τη διαθεσιμότητα του εργατικού

δυναμικού, δηλαδή των υφισταμένων κοινωνικών στρωμάτων απομειωμένων σε ένα απλό παράρτημα του συστήματος-μηχανής.

Ας προσπαθήσουμε να εμβαθύνουμε καλύτερα αυτό το ζήτημα, με στόχο να το αποσαφηνίσουμε άπαξ και δια παντός.

Η χρήση της ατμομηχανής και στη συνέχεια ο κινητήρας εσωτερικής καύσης και η ηλεκτρική ενέργεια, επέτρεψαν την αντικατάσταση της ανθρώπινης και της ζωικής ενέργειας, καθώς και των άλλων φυσικών δυνάμεων (νερό και άνεμος) σαν κινητήρια δύναμη, και έτσι προέκυψε η γιγαντιαία βιομηχανική ανάπτυξη των τελευταίων δύο αιώνων. Τα παραγόμενα σε ευρεία κλίμακα αγαθά, παρότι εμπορευματοποιημένα μέσα στο καπιταλιστικό κρατικό σύστημα ικανοποιούσαν, στο σύνολό τους, πραγματικές ανάγκες των καταναλωτών τους.

Ο ορίζοντας μέσα στον οποίο οι επαναστατικές δυνάμεις αντιλαμβάνονταν το μετασχηματισμό της κοινωνίας, εναπόθετε στην παραγωγή των αναγκαίων αγαθών για την ύπαρξη του ανθρώπου, παρότι δεν έθετε σε συζήτηση τον ίδιο τον καπιταλισμό, μια αναμφισβήτητη αξία: τα παραγόμενα αγαθά, οι ανακαλυμμένες ενεργειακές πηγές που εφαρμόζονταν ακολούθως στη βιομηχανία, η κατασκευή νέων εργαλείων εργασίας και παραγωγής (σκεφτόμαστε τα τρακτέρ για το όργωμα της γης, το τρένο για την μεταφορά των ανθρώπων και των εμπορευμάτων, κ.λ.π.) φαίνονταν ότι ήταν απαραίτητα ακόμη και μέσα στην μετεπαναστατική κοινωνία.

Η συνδικαλιστική οργάνωση των εργαζομένων της βιομηχανίας και της γης, εννοούμενη στην επαναστατική της έννοια, προέκυπτε συνεπώς με το σύνολο των αιτημάτων του προλεταριάτου που απαιτούσαν αξιοπρεπείς μισθούς, ωράρια εργασίας προσαρμοσμένα σε μια ανεκτή διαβίωση, συνθήκες υγείας στους τόπους εργασίας και κατάκτηση ολοένα περισσότερο βελτιωμένων κοινωνικών συνθηκών (συντάξεις, κοινωνική ασφάλιση εγγυημένη σε όλους, κ.λ.π.), αλλά όταν μια φάλαγγα ενσυνείδητων εκμεταλλευομένων έβαλε στόχο της να εκπορθήσει και να απαλλοτριώσει τους ιστορικούς απαλλοτριωτές των μέσων παραγωγής με σκοπό να πραγματοποιήσει την κοινωνικοποιημένη αυτοδιαχείριση, όχι μονάχα των εργαλείων παραγωγής αλλά και της ίδιας της εργασίας και ολόκληρου του καρπού της, αυτό το ισχυρό όπλο (η συνδικαλιστική οργάνωση) προκύπτει ανεπαρκές.

Βεβαίως, ούτε οι ίδιοι οι αναρχικοί υπήρξαν ικανοί να διακρίνουν-πλην αζιέπαινων σποραδικών εξαιρέσεων που μόλις όμως άγγιζαν την επιφάνεια- την ίδια την γιγαντιαία αντίφαση κάθε μορφής συνδικαλισμού που αποτελείται από την αναγκαία διαπραγμάτευση με τον ταξικό εχθρό μέσα στους μερικούς αγώνες καλυτέρευσης των άμεσων συνθηκών! Ο τελικός στόχος, στην πραγματικότητα, ήταν η ανακοίνωση της επικείμενης επανάστασης, περνώντας επάνω από το ζήτημα βάθους. Έτσι όπως περνούσαν επάνω και από άλλα ζητήματα που αντίθετα σήμερα παρουσιάζονται χωρίς καμιά πλέον δυνατότητα αναβολής λόγω της κρισιμότητάς τους- σκεφτόμαστε για παράδειγμα τη μόλυνση της γης, του

υδροφόρου ορίζοντα και της ατμόσφαιρας ή την ίδια την εξάντληση των φυσικών πόρων, ή την εξαφάνιση των ειδών και πολλών άλλων, ακριβώς για να έχουμε μια ιδέα σε τι ακριβώς πράγμα αναφερόμαστε.

Η επικρατούσα αντίληψη του τελικού στόχου που βρίσκεται προ των πυλών, καρπού των ίδιων των συνθηκών του κυρίαρχου βιομηχανικού καπιταλισμού, έκανε να ωριμάζει ταυτόχρονα μέσα στην εργαζόμενη τάξη αυτό το πράγμα που θα μπορούσαμε να προσδιορίσουμε σαν μια πραγματική και καθαυτή “κουλτούρα”, ή μια “τάξη του κόσμου” όπου τα πάντα περιστρέφονταν γύρω από την εργασία : εργασία ως κέντρο της ζωής, των γνώσεων, των διαπροσωπικών σχέσεων και της σχέσης μεταξύ των ατόμων και της φύσης, εννοούμενη αυτή η τελευταία σαν χώρος/ανεξάντλητο αντικείμενο στη διάθεση για την ικανοποίηση των αναγκών των ανθρώπων (έτσι μια παρόμοια ανθρωποκεντρική θέση προέκυπτε επίσης σαν μια “αξιοζήλευτη” κληρονομιά που ο καπιταλισμός θα άφηνε στην μελλοντική ελεύθερη κοινωνία!).

Σήμερα, μέσα σε συνθήκες ολικής δομικής αλλαγής του καπιταλισμού, με παραγωγικά συστήματα διαμορφωμένα στην επεξεργασία εμπορευμάτων που ικανοποιούν ως επί το πλείστον επίπλαστες / ψευδείς ανάγκες χρήσιμων απλά για να ενσωματώσουν την ολική χειραγώγηση του υπάρχοντος, μέσα σε γενικευμένες κοινωνικές συνθήκες όπου το περιττό έχει καμουφλαριστεί σε αναγκαίο και που τα ίδια τα αποκαλούμενα μέσα παραγωγής είναι λειτουργικά αποκλειστικά στην αναπαραγωγή παρομοίων εμπορευμάτων- ποια ακριβώς κληρονομιά θα μας έμενε στα χέρια αν όχι αυτή που σήμερα μεταβάλλεται και μας μεταβάλλει σε σκουπίδια ;

Τι “εργασία” θα κληρονομήσουμε αν όχι αυτή του παραρτήματος των “μηχανών” που ταξιδεύουν για δικό τους λογαριασμό είτε αφορά τους ρυθμούς, είτε αφορά τις μορφές, είτε τα αντικείμενα, εμπορεύματα που έχουν κατακλύσει την ύπαρξη μας και που καταστρέφουν την ίδια τη ζωή έτσι όπως τη γνωρίζαμε λίγο καιρό πριν ;

Τι είδους γνώση θα μπορούσαμε ποτέ να κληρονομήσουμε αν όχι αυτή τη μίζερη που προέκυψε από την επιχειρημένη κατά τις τελευταίες δεκαετίες απαλλοτρίωση από πλευράς ενός συστήματος ενσωματωμένων τεχνολογιών που αναπτύχθηκαν για αυτόν ακριβώς το σκοπό, παράλληλα με τη χειραγώγηση κάθε ζώντος οργανισμού, έτσι ώστε να απομειωθεί στο μηδέν η ανθρώπινη ικανότητα, η προσωπικότητα και η εφευρετικότητα;

Τι “κουλτούρα”θα μπορούσαμε να κληρονομήσουμε; Θα μπορούσε ίσως ένα συνονθύλευμα στάσεων, συμπεριφορών, “ικανοποιήσεων”-εξαρτώμενων από την αλλοτρίωση απελπισμένων που γαντζώνονται πάνω στα εμπορεύματα που καταναλώνουν ή που επιθυμούν να καταναλώσουν μέσα σε μια ολοένα περισσότερο ορμητική δίνη που τους καθιστά παραγωγούς και αναπαραγωγούς του συστήματος και που τους απομείωσε σε ενσωματωμένα παραρτήματα των μηχανισμών παραγωγής πραγματικών και εικονικών εμπορευμάτων-, να

προσφέρει ένα διαφορετικό όνειρο που να μην είναι άλλο από την αντιγραφή ειδικά μελετημένων μοντέλων για αποπροσωποποιημένα όντα;

Η, μήπως, θα κληρονομήσουμε αυτή την αποσύνθεση των κοινωνικών σχέσεων-που εξατμίστηκαν μέσα στην κονιορτοποίηση της παραδοσιακής βιομηχανίας και τη μετατροπή της σε αυτοματοποιημένα εργαστήρια και πληροφορικές υποδομές- όπου η αβεβαιότητα, η ολική δουλεία, η εναλλαξιμότητα των χειριών, καθιστά εξαθλιωμένους όλους τους εργαζόμενους στο ίδιο επίπεδο και ωστόσο ταυτόχρονα απόλυτα άχρηστους ;

Βέβαια, υπάρχουν εδώ και εκεί, μέσα στον Πρώτο όπως και στους άλλους εξαρτώμενους κόσμους, θύλακες πραγματικής και καθαυτής κουλτούρας, γνώσεων, τοπικών παραδόσεων, σχέσεων, γλωσσικών κωδίκων, ανθρώπινων συμπεριφορών, μέσα σε χωριά και κοινότητες περισσότερο ή λιγότερο μεγάλες, τόποι εργασίας και κοινωνικοί χώροι που παραμένουν στα περιθώρια του συστήματος! Όμως πρόκειται περί καταστάσεων που σε κάθε περίπτωση, μέσα στο γενικό πλαίσιο μετρούν πολύ λίγο, και των οποίων η επιβίωση μέχρι σήμερα οφείλεται περισσότερο στην απουσία συγκυριακών συμφερόντων και αδυναμιών του σύγχρονου κεφαλαίου- κράτους, παρά σε μια δική τους καθαυτή ζωτικότητα. Είναι πάντα οι κυρίαρχοι σχηματισμοί που μετρούν και επιβάλλουν τον κανόνα, αυτοί ακριβώς που ενσωμάτωσαν μέσα στους μηχανισμούς τους κάθε μορφή εκδήλωσης της ζωής.

Αν λοιπόν από παρόμοιους κυρίαρχους σχηματισμούς δεν έχουμε να κληρονομήσουμε απολύτως τίποτα – εκτός και αν με τη σειρά μας τρέφουμε την ψευδαίσθηση και είμαστε πεισμένοι ότι το σύγχρονο μοντέλο πολιτισμού (μέσα στις υλικές και τις πνευματικές του διαστάσεις) είναι χρήσιμο για την οικοδόμηση βιώσιμων κοινωνικών χώρων για όλα τα έμβια όντα, χωρίς κυβερνήτες και κυβερνούμενους, σκλάβους και αφεντικά, χωρίς γένη και ανδροκρατικά προνόμια-, τότε είναι απόλυτα συνεπές το συμπέρασμα ότι τα πάντα πρέπει να καταστραφούν. Και αν επιπλέον αναγνωρίζουμε ότι το “προλεταριάτο”, μέσα στην εκδοχή του ως “εργατική τάξη”- ή ως “συμπαγής και πραγματικά επαναστατική τάξη” που ωρίμασε τη συνείδησή του (ως “καθαυτή και για τον εαυτό της τάξη”), μεταβαλλόμενο σε “ιστορικό υποκείμενο” και κατά συνέπεια σε αντίπαλη δύναμη στο κράτος-κεφάλαιο, προορισμένο να καταστρέψει την ιδιωτική ιδιοκτησία και να οικοδομήσει την κομμουνιστική κοινωνία – εξαφανίστηκε από το πρόσωπο της γης κατόπιν της αναδιάρθρωσης του καπιταλιστικού συστήματος, θα έπρεπε σε αυτή την περίπτωση να αποδεχτούμε επίσης ότι προκύπτει ως μια απόλυτη ψευδαίσθηση να εναποθέσουμε τις εξεγερσιακές μας επιθυμίες σε κάτι το εντελώς ανύπαρκτο.

Και είναι επίσης άλλο τόσο συνεπές ότι το συνδικάτο-η οργάνωση των εργαζομένων, ή αυτό το πράγμα που θεαματικά θα μπορούσε να προσδιοριστεί ως η παρούσα προσποίηση της οργάνωσης των εργαζομένων που είναι ενσυνείδητοι όσο αφορά τη λειτουργία τους μέσα στον ταξικό αγώνα- δεν μπορεί

παρά στις σημερινές συνθήκες να επιτελεί λειτουργίες συνενοχής και προσαρμογής, σταθεροποίησης και εξορθολογισμού των νέων μορφών εκμετάλλευσης, καταπίεσης και εξαγωγής του κέρδους, αναγορεύοντας τον εαυτό του σε έναν από τους ντε φάκτο θεμελιώδεις πυλώνες του κυρίαρχου συστήματος. Το γεγονός αυτό είναι τόσο αληθινό στο βαθμό που παράλληλα εξαφανίστηκε από το νοητικό ορίζοντα των ανθρώπων κάθε υπόθεση μελλοντικού παραδείσου επί της γης πέρα από τη στιβαρή επικυριαρχία των δομών του κεφαλαίου-κράτους!

Δεν μας απομένει λοιπόν παρά να εξάγουμε ένα πρώτο συμπέρασμα, άπαξ απομακρύνθηκε η ομίχλη που σκέπαζε την ανάγνωση της παρόντος καπιταλιστικού σχηματισμού: από το σύγχρονο ιστορικό παρόν, και ειδικότερα από τον σχηματισμό της “εργασίας”, δεδομένου ότι δεν υφίσταται τίποτε απολύτως που να είναι δυνατό να χρησιμοποιηθεί μέσα σε ένα υποθετικό απελευθερωμένο μέλλον, πρέπει να καταστραφούν συθέμελα τα πάντα. Αν κάτι από όλα αυτά κατόρθωνε να παραμείνει όρθιο θα αντιπροσώπευε το άμεσο βάθρο πάνω στο οποίο θα στηρίζονταν καινούριες μορφές συγκεντρωτικής εξουσίας και άρα κυριαρχίας πάνω σε ολόκληρη τη ζωή. Η συνειδητοποίηση της σοβαρότητας και της δριμύτητας των τωρινών συνθηκών επιβάλλει, από την άλλη πλευρά, την επείγουσα ανάγκη της καταστροφής.

Η ταχύτητα με την οποία οι τωρινοί μηχανισμοί εκμετάλλευσης επιβάλλονται, καταστρέφοντας με ανεπανόρθωτο τρόπο όλα αυτά τα οποία ακόμη απομένουν από τη ζωή και από το φυσικό περιβάλλον που δεν έχει ακόμη πληγεί ανεπανόρθωτα, καθορίζει αυτήν ακριβώς την άμεση αναγκαιότητα της καταστροφής τους :

α) για να αποφευχθεί ώστε να ολοκληρωθεί το σχέδιο του θανάτου και της μεταβολής, η καταστροφή ολόκληρης της άγριας φύσης, η εξάντληση των εναπομείναντων φυσικών πόρων, η ολοκληρωτική καταστροφή των οικοσυστημάτων, η ρομποτοποίηση των ανθρωπίνων και των υπολοίπων όντων!

β) για να διακοπεί η κεντρομόλος δύναμη της οριστικής πλανητικής συγκεντροποίησης της κυριαρχίας, σε διαφορετική περίπτωση στο άμεσο μέλλον θα γίνουμε απλοί παρατηρητές του ακόμη μεγαλύτερου και αναπότρεπτου κατακερματισμού κάθε υπόθεσης αυτόνομης ζωής και ανθρώπινης ελεύθερης συμβίωσης, ήδη ισχυρά πληγμένων από το ξερίζωμα και από το άδειασμα κάθε αυθεντικού τους ιστορικο-πολιτισμικού χαρακτηριστικού και της διασποράς του μέσα στο καταναλωτικό λαβύρινθο και την πιο τυφλή εξάρτησή.

Διαπιστώσαμε στην αρχή αυτού του κειμένου την ισχυρή αναγέννηση του αναρχισμού στις ημέρες μας, με ιδιαίτερη έμφαση στην αφορμαλιστική και εξεγερσιακή του τάση που είναι ιδιαίτερα διαδεδομένη σε μερικές περιοχές του πλανήτη, καθιστώντας εμφανές με ποιο τρόπο οι πολύμορφες σύγχρονες δυναμικές κατόρθωσαν όχι μόνο να υπερβούν την απολίθωση του κινήματος –

γοητευμένου ακόμη και σήμερα σε μεγάλο βαθμό από θέσεις που ανάγονται στο δέκατο ένατο αιώνα και θεωρητικές αγκυλώσεις που αφορούν την οργάνωση και τους τρόπους επίθεσης ενάντια στο σύστημα της κυριαρχίας- , αλλά κατόρθωσαν επίσης να εντοπίσουν τα διάφορα αδύνατα σημεία του συστήματος στο σύνολό του.

Είναι ακριβώς με αφετηρία αυτό τον διαλογισμό, που καθίσταται αναγκαίο να αλλάξουμε κατεύθυνση κατά 360 μοίρες αν θέλουμε πραγματικά να προκύψουμε πολύ πιο αποτελεσματικοί αναφορικά με την επιθετική δυναμική μας. Όμως αυτό θα μπορούσε να συμβεί μονάχα με την προϋπόθεση να επιτυγχάναμε να συσπειρώσουμε όλες τις διαθέσιμες δυναμικές, με τρόπο ώστε να αντιπροσωπεύσουμε μια θεωρητικό-πρακτική δύναμη σε θέση να επικεντρώσει την επίθεση και να την κατευθύνει σε καταστρεπτική διεύθυνση ενάντια στα στρατηγικά σημεία της κυριαρχίας.

Είναι προφανές, πράγματι, ότι καμιά ατομική δράση ή σε επίπεδο ομάδας, όσο και αποτελεσματική θα μπορούσε να είναι, δεν είναι παρόλα αυτά σε θέση να βυθίσει το μαχαίρι μέχρι το κόκαλο του εχθρού έτσι ώστε να καθορίσει την πτώση του! Στη καλύτερη περίπτωση θα είναι σε θέση να του προξενήσει κάποιο τραυματισμό, από τον οποίο αυτός θα αναήψει σύντομα. Αυτό ακριβώς υπήρξε το σενάριο το οποίο αντιμετωπίσαμε κατά τις τελευταίες δεκαετίες. Όμως μπορούμε και πρέπει να κάνουμε περισσότερα. Ξεπερνώντας όρια και ελλείψεις, θρυμματίζοντας το εννοιολογικό πλαίσιο που μεταβάλλει σε θερμοκήπιο όλα αυτά που συμβαίνουν στις ημέρες μας, ξεριζώνοντας – από σήμερα – οποιαδήποτε δυνατότητα αναδιάρθρωσης των μηχανισμών ελέγχου και ενισχύοντας στο έπακρο όλη την ενέργεια που αποκαλύφθηκε μέχρι τώρα, τόσο σε όρους ανάλυσης όσο και σε όρους καταστρεπτικής επίθεσης, εμποδίζοντας με κάθε τίμημα να πισωγυρίσουμε παραμένοντας ακινητοποιημένοι από το φόβο.

Μονάχα δια μέσου του γενικευμένου ξεπεράσματος της ιδεολογικό-ηθικιστικής αντιπαράθεσης “νομιμότητα / παρανομία” και την πρακτική του διαρκούς ατομικού και ομαδικού αυτοκαθορισμού θα μπορούσαμε να καταστρέψουμε την “εργασία” και την κοινωνία που την παράγει.

ΠΡΟΣ ΤΗ ΔΙΑΡΚΗ ΕΞΕΓΕΡΣΗ: ΓΙΑ ΤΗ ΡΙΖΙΚΗ ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗ ΤΟΥ ΥΠΑΡΧΟΝΤΟΣ

“Αντικρίζοντας κατά μέτωπο τον εχθρό, χωρίς διαμεσολαβήσεις ούτε διαβουλεύσεις: ιδού η μορφή και το σύμβολο μιας πρακτικής παρέμβασης, αναρχικής δυναμικής και κατεύθυνσης”

Ραφαέλ Σπόζιτο

Ας το θέσουμε με τους εξής όρους: ίσως να μην πρόκειται για ένα απλό ζήτημα “πίστης”, όμως πρέπει να αποδεχτούμε ότι δεν υπάρχει περισσότερο κουφός από αυτόν που δεν θέλει να ακούσει και περισσότερο τυφλός από αυτόν που δεν θέλει να δει. Ωστόσο είναι από την αρχή μια χαμένη μάχη καθώς και απόσπαση ενεργειών από την επίθεση, να δοκιμάσεις να πείσεις τους αιώνιους θεματοφύλακες των “αγίων γραφών” αναφορικά με την επείγουσα αναγκαιότητα της ανανέωσης της θεωρίας μας και της πρακτικής μας συνοδευόμενης φυσικά από ένα σύγχρονο επαναπροσδιορισμό των χαρακτηριστικών μας. Όλοι αυτοί που δεν αισθάνονται ούτε θέλουν να δουν την αναγκαιότητα μιας νέας πορείας του αναρχισμού μέσα στα σύγχρονα πλαίσια – απέναντι από την αναδιάρθρωση του κεφαλαίου και του κράτους, υπό το καθεστώς των νέων τεχνολογιών – είναι ακριβώς αυτοί που συσσωρεύουν το σύνολο των εμποδίων ενάντια στα οποία συγκρούεται η παρούσα ανάπτυξη του αναρχισμού.

Όσοι ακόμη παραμένουν γαντζωμένοι στο παραδοσιακό μοντέλο του “κλασσικού αναρχισμού”, με τις οργανώσεις σύνθεσης του και / ή τα εξειδικευμένα κόμματα-δομημένες σκληρωτικά σε αυθεντικούς γραφειοκρατικούς μηχανισμούς όπου, αναπόφευκτα, εξουσιοδοτούνται αναλυτικές μελέτες και επεξεργασίες συμπερασμάτων, κάνοντας εξ άμβωνος κατήχηση αναφορικά με το τι να κάνουμε για να αντιπαρατεθούμε στην προέλαση της κυριαρχίας – δεν κομίζουν πλέον απολύτως τίποτε με την ιδεολογικοποιημένη άποψή τους καθώς και την ίδια την ισχύή τους εκδοχή του ακρατικού αγώνα. Και στην περίπτωση κατά την οποία δεν μεταβάλλονται σε πληροφοριοδότες και / ή ανοικτοί υποστηρικτές της παρούσας ιστορικής – κοινωνικής συνθήκης, θα έπρεπε σε κάθε περίπτωση να μας αφήσουν εντελώς αδιάφορους, εκτός βέβαια από μια λειτουργία τους σε όρους προπαγάνδας (εντελώς αντίθετη σε σχέση με τους διαλογισμούς και τις σκέψεις μας).

Είναι ολοένα περισσότερο εμφανής η ιδεολογική προκατάληψη αυτών των “κουφών” και των “τυφλών” απέναντι στην εξεγερσιακή τάση, με μια ιδιαίτερη μονοτονία ενάντια στην αφορμαλιστική οργάνωση, χωρίς βέβαια να παραλείψουν να αφήσουν καπιριστιόζικους διαχωρισμούς μεταξύ ενός προφασιζόμενου “καλού αφορμαλισμού”- πολύ πιο ανεκτικού κατά την άποψή τους- που προσκαλεί στη κοινοτική διάχυση της αλληλοβοήθειας και ενός άλλου, φοβερά απαράδεκτου και κατά συνέπεια εξεγερσιακού που προσκαλεί συνεχώς στην επίθεση ενάντια στην κυριαρχία και “βάζει σε κίνδυνο το “κίνημα” στην γενικότητά του και τον “οργανωμένο αναρχισμό” στην ιδιαιτερότητά του”.

Αντίθετα από τις προκαταλήψεις των σκληρωτικών οργανώσεων και της θολής τους ιδεολογίας, επικεντρώνουμε το ενδιαφέρον μας μέσα σε όλες αυτές τις αρνήσεις που βρίσκονται σε κίνηση! Εστιάζουμε το βλέμμα μας πάνω στο σύνολο των αναρχικών αναδυόμενων εντάσεων – από τους και τις αναρχομηδενιστές-μηδενίστριες μοναχικούς λύκους μέχρι τον queer εξεγερτισμό, για να δώσουμε ένα ζευγάρι συγκεκριμένα παραδείγματα – που μελετούν τον εχθρό με στόχο να καταλάβουν αμέσως πού να τον πλήξουν με όλες τους τις δυνάμεις. Εντάσεις που, για να χρησιμοποιήσουμε την τρέχουσα γλώσσα που φαίνεται ότι έχει επικρατήσει μέσα σε αυτά τα τμήματα του αναρχικού σύμπαντος, ταυτίζονται με τον αποκαλούμενο “αναρχισμό της δράσης”, ή μέσα στον οργανωτικό αφορμαλισμό και τη διαρκή εξεγερσιακή πράξη.

Όμως μέσα σε αυτό το σύμπαν, χρησιμοποιούνται συχνά έννοιες που -είτε σαν ταυτοτική επιβεβαίωση, είτε με στόχο να διαχωριστούν από τους άλλους αγώνες και/ ή να απεγκλωβιστούν από την ακινησία που μας περιβάλλει - δημιουργούν περαιτέρω σύγχυση, περιτυλίγοντας ακόμη περισσότερο μέσα στην πυκνή ομίχλη αυτή την ελάχιστη απαραίτητη σαφήνεια ώστε να καταστεί δυνατό να προχωρήσει μπροστά ο αναρχικός αγώνας όπως επίσης και η δημιουργία ενός κοινού υποστρώματος.

Με αυτή την έννοια, είναι δυνατό να καταγραφούν, με αφετηρία αυτό το είδος “κοσμοθέασης”, μετακινήσεις και εννοιολογικοί επαναπροσδιορισμοί που, στο σύνολο, επιβάλλουν μια αναστροφή που ενδεχομένως θα μπορούσε να προσδιοριστεί σαν “ριζική” και που, πράγματι, επιχειρεί να αναδιοργανώσει το πλαίσιο των αντιλήψεων και των νοηματοδοτήσεων.

Παρόλα αυτά υπάρχουν περιπτώσεις στις οποίες πέφτουμε επάνω σε πραγματικές και καθαντές διαστρεβλώσεις που χωρίς να το θέλουν, απομακρύνουν την ανένδοτη επιβεβαίωση των αρχών μας από την εξεγερσιακή τους ορμή. Όντας ακριβώς έτσι τα πράγματα, διαπιστώνουμε συνεχώς πως η ίδια η έννοια του “αναρχισμού της δράσης” ορισμένες φορές απομειώνεται στις ελάχιστες σημασίες της.

Σε τελική ανάλυση η αναρχική δράση δεν μπορεί να κατακερματιστεί σαν ένα καρότο κομμένο σε φέτες, καθεμιά από τις οποίες θα μπορούσε να χωνευτεί ή όχι απομονωμένη από τις υπόλοιπες. Οποιαδήποτε αναρχική ενέργεια, από την

άποψη του αναρχισμού της πράξης, προϋποθέτει ένα σύνολο παραγόντων: την ανάλυση, τον εντοπισμό του εχθρού, την συνολική εκτίμηση του σχεδίου(στο οποίο είναι εφικτό να συμμετέχουμε), την επίθεση και, ακόλουθα, τη συστηματοποίηση και τις θεωρητικές επεξεργασίες με αφετηρία την πρακτική εμπειρία κ.λ.π. Σε διαφορετική περίπτωση θα σήμαινε να απομειώσουμε τον ίδιο μας τον αγώνα στην περιορισμένη δράση από πλευράς μιας ομάδας ειδικών. Για όλους αυτούς ακριβώς τους λόγους θεωρούμε δόκιμο ώστε η έννοια του “αναρχισμού της πράξης” να περιλαμβάνει όλο αυτό το σύνθετο σύνολο των παραγόντων και όχι μονάχα “ τη καταστρεπτική ενέργεια καθαυτή”.

Είναι σαφές ότι ο αναρχισμός της δράσης είναι ακριβώς αυτός ο οποίος δεν καταναλώνεται απλά επάνω στο επίπεδο της “ιδέας”, δηλαδή μέσα στα πλαίσια της διανοητικής επεξεργασίας, αλλά μεταφράζεται σε συγκεκριμένη επιθετική δράση ενάντια στο ισχύον σύστημα κυριαρχίας δίνοντας έτσι ζωή στην αναρχία.

Όμως και εδώ επίσης καθίσταται αναγκαία μια διευκρίνηση: ορισμένες φορές, όλα αυτά που σχεδιάζονται σαν δυνατή “συγκεκριμένη δράση” δεν μεταβάλλονται απαραίτητα σε “πραγματική” επίθεση, στο βαθμό που μπορεί να υφίστανται συνθήκες που εμποδίζουν την ανάπτυξή τους προς αυτή την κατεύθυνση.

Σε τελική ανάλυση, η υπό συζήτηση έννοια δεν πρέπει να περιχαρακώνεται μονάχα σε αυτούς που πραγματοποιούν την καταστρεπτική επίθεση, αλλά πρέπει να περιλάβει τις και τους συνενόχους που αναπτύσσουν άπειρες παράλληλες πρακτικές που διευκολύνουν τη τελική δράση: από την απαλλοτρίωση -πρώτα, καθιστώντας εφικτά τα κατάλληλα μέσα για την επίθεση και, έπειτα, καθιστώντας δυνατή τη δημοσίευση / εκτύπωση επεξεργασμένων θεωρητικών εργαλείων με αφετηρία την πρακτική εμπειρία, για παράδειγμα – μέχρι τέλος την ανάλυση με βάση την υλοποιημένη δράση.

Αν έτσι συμβαίνει, η παλιά έννοια της “άμεσης δράσης” εισάγεται μέσα στον ίδιο διαλογισμό και ενσωματώνεται με την ιδέα του “αναρχισμού της δράσης”, όχι πλέον απομειωμένη στα κλασσικά παρεμβατικά σχήματα του (σχεδόν) εξοντωμένου εργατικού κινήματος μέσα στα πλαίσια της απεργίας – το βιομηχανικό σαμποτάζ και το μπούκοτάζ – και ούτε άλλο τόσο σαν μια αποκλειστικά εφαρμοσμένη έκφραση στις καταστρεπτικές μας ενέργειες αλλά ως ένα θεμελιώδες χαρακτηριστικό της αναρχικής τοποθέτησης και του προφίλ !

Κατά τον ίδιο τρόπο, υπάρχουν άλλες έννοιες που επώνυμα χρησιμοποιούνται σαν “ταυτότητες” και που συχνά τυγχάνουν συγχυσμένης χρήσης. Με αυτή την έννοια, θεωρούμε ότι είναι πολύ αλαζονικό να θεωρεί κάποιος τον εαυτό του σαν τον μοναδικό φορέα μιας έννοιας με στόχο να διαφοροποιηθεί από τους “άλλους”.

Ένα άλλο παράδειγμα είναι η αδόκιμη χρήση του προσδιορισμού “ατομικιστής αναρχικός”: υπάρχει πιθανά η επιδίωξη της μονοπώλησης ενός χαρακτηριστικού που, στο βαθμό που είμαστε αναρχικοί, είναι αδιαμφισβήτητο

για όλους μας. Η διαφορετικά ότι όλοι οι αναρχικοί και οι αναρχικές συμφωνούν ότι καμιά ανθρώπινη ομαδοποίηση, είτε είναι μικρότερη είτε είναι μεγαλύτερη, δεν μπορεί να εξαναγκάσει την ενσωμάτωση των ατόμων, αλλά αντίθετα θεωρούμε ζωτικής σημασίας την ανάπτυξη της ατομικότητας, τη δύναμη και τις δυνατότητές της.

Ως αναρχικοί, είμαστε ενσυνείδητοι του γεγονότος ότι οποιαδήποτε “ένωση”, όσο και καλοπροαίρετη θα μπορούσε να είναι, απαιτεί πάντα την παραίτηση των ατόμων από την πλήρη διαθεσιμότητα των εαυτών τους. Όταν μοναδικοί-διότι δεν είμαστε ίδιοι!- ο καθένας προσπαθεί να ενοποιήσει αυτό που έχει το κοινό με τους-τις άλλες, όχι αυτό το πράγμα που μας διαφοροποιεί από τους άλλους, σε διαφορετική περίπτωση ο συντονισμός θα ήταν αδύνατος.

Ωστόσο, είμαστε πεπεισμένοι αναφορικά με το εφικτό του συντονισμού σε ιδιαίτερες στιγμές και καταστάσεις και, με στόχους εκ των προτέρων συμφωνημένους, χωρίς να παραιτηθούμε από τον ίδιο μας τον τακτικό και τον στρατηγικό αυτοκαθορισμό (που είναι ακριβώς η προϋπόθεση ώστε να υλοποιηθεί ένας διεθνιστικός εξεγερσιακός χώρος).

Βέβαια, είναι πάντα δυνατό να καταδειχθεί, ιδιαίτερα σήμερα που τα “πράγματα” ξεκαθαρίστηκαν (αλλά που δεν ήταν σίγουρα τόσο ξεκάθαρα από την αρχή) ότι δεν έλλειψε ποτέ η συμπεριφορά συγκεκριμένων “αναρχικών” (κυρίως του παρελθόντος, αλλά σίγουρα και σήμερα) που επέβαλαν παράλογους περιορισμούς διαμέσου γραφειοκρατικών οργανώσεων, γεμάτων με “δηλώσεις αρχών”, με “καταστατικά”, με “κανόνες” και χίλιους δυο άλλους περιορισμούς. Όμως τη στιγμή κατά την οποία καλούμαστε να κάνουμε ένα απολογισμό και να εξετάσουμε το παρελθόν, δεν μπορούμε να ξεχάσουμε τις σκέψεις εκείνης της εποχής, ή διαφορετικά τις κυριαρχούσες “νοοτροπίες”, τις απατηλές αναγνώσεις του κόσμου που γίνονταν και την ιεράρχηση που δίνονταν στο σύνολο της πραγματικότητας και των γεγονότων.

Τέλος, ακόμη λιγότερο δεν μπορούμε να ξεχάσουμε τη γοητεία που υπήρχε, και που δυστυχώς εξακολουθεί να υπάρχει ακόμη και τώρα μέσα σε συγκεκριμένους χώρους, για την ποσοτική ανάπτυξη – τόσο μέσα στις οργανώσεις σύνθεσης όσο και στις συνδικαλιστικές - , στοχεύοντας στην αριθμητική αύξηση σαν μονάχα για το γεγονός να μπορέσουμε να αυξηθούμε αριθμητικά θα μπορούσε να κατέχει όλα τα “θετικά” στοιχεία, ώστε να εξαλειφθούν a priori όλες οι δυσκολίες, συμπεριλαμβανόμενης της παραίτησης, των εξουσιαστικών συμπεριφορών και της προδοσίας που εκδηλώθηκαν εδώ και εκεί σε νευραλγικές στιγμές για το αναρχικό κίνημα. Χωρίς να μιλήσουμε φυσικά για τις παρεκτροπές του “αναρχο-λαϊκισμού” που εξαπλώνεται στις μέρες μας, ένα απίστευτο ιδεολογικό μείγμα (που συναρμολογήθηκε στο εργαστήριο με τα εξής συστατικά: ο πλατφορμισμός του βέτο και ένα είδος μετα-μοντέρνου λενινισμού, αναμειγμένοι σε κατόπιν σερβιρισμένες ίσες ποσότητες) που ανακοινώνει “προοδευτικές κυβερνήσεις” στο όνομα της “Λαϊκής Εξουσίας”.

Είναι καλό να ξεκαθαρίσουμε αμέσως – με στόχο να αποφυγούμε παρεξηγήσεις αναφορικά με αυτά που μόλις γράψαμε – ότι όταν επισημαίνουμε την αδόκιμη χρήση του προσδιορισμού “ατομικιστής αναρχικός”, δεν σημαίνει σε καμιά περίπτωση ότι δεν αναγνωρίζουμε την ιστορική παρουσία αυτών των μοναχικών λύκων και λύκαινων στους κόλπους της εξεγερσιακής και αφορμαλιστικής τάσης (ικανών να εξοντώσουν τυράννους και να κάνουν την κυριαρχία να τρέμει - όπως και την εθελούσια δουλεία - της εποχής τους), και την ισχυρή συνεισφορά τους στην αναρχική σύγκρουση, επίσης και στις ημέρες μας, με τις τολμηρές τους ενέργειες ενάντια σε κάθε εξουσία. Αναφερόμαστε, αντίθετα, σε εκείνη την αδόκιμη έμφαση που ορισμένες φορές προηγείται από πλευράς κάποιας ομάδας συγγένειας, σε ξεκάθαρη αντίφαση με τις ίδιες τις προϋποθέσεις φτάνοντας σε ορισμένες περιπτώσεις να ρίξει πολύ κάρβουνο στη φωτιά και να μεγιστοποιήσει διαφορές που στην πραγματικότητα είναι ανύπαρκτες στο εσωτερικό της τάσης μας.

Μια άλλη έννοια η οποία ξεδιπλώνεται με συχνότητα και χρησιμοποιείται με τρόπο “συνταγής για όλες τις χρήσεις” είναι αυτή της “συγγένειας”. Αντί να εννοηθεί, ως είθισται, ως μια οργανωτική εναλλακτική στις σκληρωτικές δομές της “φορμαλιστικής οργάνωσης”, τότε εννοείται σαν “αντι-οργανωτικό” “κριτήριο”, άλλες φορές σαν “δομή κοινοτικής συμβίωσης” – όπως υποστηρίζουν ορισμένοι ξενέρωτοι “αναρχο”-φιλελεύθεροι, απέναντι στη πανδημία του covid-19, παραιτούμενοι από την επίθεση-, επαυξάνοντας έτσι την σύγχυση και εισάγοντας αντιφάσεις ακόμη και εκεί που δεν υπήρχαν (και όπου δεν θα έπρεπε να υπάρχουν!).

Στην πραγματικότητα ήταν μέσα στους κόλπους ιδιαίτερων γεγονότων του αναρχικού κινήματος, και διαμέσου εσωτερικών συζητήσεων που διαρθρώθηκαν σε διάφορες ιστορικές στιγμές, που η έννοια του “αφορμαλισμού” (δηλαδή των “αφορμαλιστικών ομάδων” και / ή της “αφορμαλιστικής οργάνωσης”) απέκτησαν μια δική τους ταυτότητα και ιδιαιτερότητα. Έτσι που, για παράδειγμα, συγκεκριμένες “αφορμαλιστικές ομάδες” έδρασαν επίσης και στο εσωτερικό των συνδικαλιστικών και των ειδικών οργανώσεων (παράδειγμα, η ομάδα “Nosotros” του ισπανικού Ελευθεριακού Κινήματος).

Ωστόσο είναι προφανές ότι ο αφορμαλισμός (των “ομάδων”) μπορεί κάλλιστα να δράσει στους κόλπους σκληρωτικών οργανωτικών δομών που θεωρούνται “φορμαλιστικές” οι ίδιες, όχι τόσο και όχι μόνο γιατί τον φορμαλισμό τον εμπεριέχουν στο όνομα, αλλά γιατί είναι οι ίδιες αυτές οι οργανώσεις δομημένες με αυτό τον τρόπο, συγκεκριμενοποιήθηκαν με αυτό το στόχο και έχουν εσωτερικούς τρόπους λειτουργίας και επιχειρησιακές παραμέτρους που παραμένουν περισσότερο ή λιγότερο σταθερές μέσα στο χρόνο, ή που αλλάζουν με βάση τα προσυμφωνημένα. Συμπερασματικά, οι αφορμαλιστικές ομάδες μπορούν να δράσουν (και έδρασαν) επίσης και στους κόλπους της “φορμαλιστικής οργανωτικής μηχανής”.

Παρόλα αυτά είναι με αφετηρία τις δυναμικές και τις συζητήσεις των τελευταίων δεκαετιών του περασμένου αιώνα που η έννοια του “αφορμαλισμού” αντιτίθεται ως οργανωτικά έγκυρη πρόταση ώστε να προσπεραστούν τα όρια και να γίνουν υπερβάσιμες οι αντιφάσεις των ιστορικών αναρχοσυνδικαλιστικών και των ειδικών αναρχικών οργανώσεων σύνθεσης : ο φορμαλισμός των σχέσεων στους κόλπους μιας φαραωνικής μηχανής που απαιτεί χρόνο και ενέργεια, με τα γραφειοκρατικά της εμπόδια και τις προκαθορισμένες μορφές των σχέσεων, εξαντλεί τους συμμετέχοντες, ακόμη περισσότερο μέσα στα πλαίσια του τωρινού συστήματος που ακολουθεί τους δικούς του χρόνους με μια ταχύτητα ολοένα και περισσότερο έξω από κάθε δυνατότητα ανθρώπινης απόκρισης. Μέσα σε ένα παρόμοιο πλαίσιο το ίδιο το οργανωτικό εργαλείο (μέσο) μετατρέπει τον εαυτό του σε αυτοσκοπό, όχι σε ένα χρήσιμο μέσο για τους στόχους για τους οποίους υιοθετήθηκε! Από εδώ πηγάζει η αναγκαιότητα να εφοδιαστούμε με καινούρια εργαλεία, νέους τρόπους οργάνωσης, ώστε να προσαρμόσουμε τον αναρχικό αγώνα απέναντι στις νέες κυρίαρχες δομές, καλυτερεύοντας τις άμεσες σχέσεις μεταξύ των συντρόφων και των συντροφισσών οι οποίες με την ίδια τους τη ρευστότητα επαναπροσδιορίζουν την αναγκαιότητα της οργάνωσης ώστε να αντιμετωπιστούν οι αντιξοότητες καθώς και οι εσωτερικές και οι εξωτερικές δυναμικές.

Όμως και πολύ φυσικά άλλωστε, όσο και αν η ένωση των συντρόφων και των συντροφισσών μέσα σε ομάδες συγγένειας μπορεί να φτάσει πολύ πιο πέρα από τα όρια και τις αντιφάσεις των σκληρωτικών δομών, των συνδικαλιστικών ή των δομών σύνθεσης – συγκεκριμενοποιούμενες σε άμεσες σχέσεις που διευκολύνουν, μεταξύ άλλων, την αμοιβαία γνωριμία και την εμπιστοσύνη-, είναι προφανές ότι αυτός ακριβώς ο τρόπος οργάνωσης από μόνος του δεν είναι αρκετός για να εγγυηθεί ότι δεν θα μπορούσαν να προκύψουν συγκεκριμένες δυσκολίες, που μονάχα η συνεχής αφοσίωση του καθενός μπορεί να προλάβει και να “ξεριζώσει”. Για παράδειγμα, η ίδια η διαφορετικότητα των προσωπικοτήτων – με διαφορετικά επίπεδα κατάρτισης, εμπειριών και ικανοτήτων σύνθεσης και ανάλυσης - που αποτελεί το χαρακτηριστικό μιας ομάδας, μπορεί να καθορίσει την εμφάνιση “φυσικών αρχηγών” (ή χαρισματικών) (για τους οποίους δεν υπήρχε καμιά πρόθεση ή επιθυμία, αλλά που προέκυψαν όμως εντελώς αυθόρμητα). Υπήρξαν ανέκαθεν προσωπικότητες που κάνουν περισσότερα από άλλες, και ορισμένες φορές καλύτερα από άλλες, και είναι άλλο τόσο προφανές ότι δεν είναι δυνατό να εξαναγκαστούν στην απάρνηση του εαυτού τους και στην απομείωση στις παραμέτρους μιας άσχημα εννοημένης “ισότητας” για “όλους” και για “όλες”. Κατά συνέπεια η αξιοποίηση του πλούτου και της συνεισφοράς του καθενός μέσα στη δραστηριότητα της “ομάδας συγγένειας”, σε αντιστοιχία με το συμφωνημένο σχέδιο αγώνα ενάντια στο υπάρχον, δεν αποκλείει την ατομική ευθύνη του καθενός απέναντι στις εσωτερικές σχέσεις που διαμορφώνονται.

Από αυτή την άποψη, ούτε η ίδια η συγγένεια μας εγγυάται οριστικά κάτι. Θα είναι πάντοτε η διαρκής ατομική δυναμική αυτή που δημιουργεί συνεχώς τα αναγκαία αναχώματα ώστε να αντιμετωπιστούν οι στιγμές-“αυθόρμητες” ή όχι-εξουσιαστικής συμπεριφοράς και ατομικού και συλλογικού θράσους, αποφεύγοντας το σχηματισμό θυλάκων εξουσίας και συγκεντρωτικών συμπεριφορών, με τον ίδιο ακριβώς τρόπο που θα συμβεί και μέσα σε ένα υποθετικό απελευθερωμένο αύριο. (Το κράτος δεν βγήκε μέσα από το καπέλο κάποιου μάγου, αλλά αντίθετα προέκυψε από μια προϋπάρχουσα συνθήκη της συγκεντροποίησης (πολιτικής) της εξουσίας!).

Μια άλλη έννοια που αξίζει σίγουρα μια στιγμή του διαλογισμού μας είναι αυτή του “Μηδενισμού”. Πράγματι, αν την διαχωρίσουμε από την ποιητική της διάσταση και την τοποθετήσουμε απέναντι σε συγκεκριμένες συνθήκες, θα προκύψει σαφές, για όλους και για όλες, ότι η χρήση της είναι κοινή σε πολλές από τις δυναμικές που εμψυχώνουν τον σύγχρονο αναρχισμό (αφορμαλιστικό και εξεγερσιακό). Όπως επίσης είναι αδιαμφισβήτητο ότι αυτή η έννοια είναι παρούσα μέσα στις γραμμές μας εδώ και περισσότερο από ένα αιώνα, υιοθετημένη από πλευράς εξεχουσών προσωπικοτήτων με μακρά εξεγερσιακή εμπειρία που στην εποχή τους αυτοπροσδιορίστηκαν ως αναρχο-μηδενιστές.

Όντας έτσι τα πράγματα, αρχίζουμε υπογραμμίζοντας τις δύο εκδοχές του όρου “Μηδενισμός” (Nihil-ισμός): παρότι είναι μια άκλητη έκφραση που χρησιμοποιείται στην ονομαστική και στην αιτιατική (στα λατινικά), από τη μια πλευρά μπορεί να εκληφθεί σαν συνώνυμη του “τίποτα”, με την έννοια του “κενού” ή “nulla res”, δηλαδή απόλυτη απουσία ενός οποιουδήποτε “πράγματος”(ή πραγματικότητας)! Αλλά μπορεί να αναφέρεται επίσης και στο “τίποτα” το συγκεκριμένο, το καθορισμένο, το προδιαγεγραμμένο του οποίου ο σχηματισμός μπορεί να προκύψει από το ακαθόριστο των σταθερών και / ή των μεταβαλλόμενων μορφών.

Τώρα, στο βαθμό που αποδεχόμαστε ότι από τις παραμέτρους του σύγχρονου αναρχισμού αποκλείεται a priori η διάσωση των θεμελιακών στοιχείων του τωρινού συστήματος κυριαρχίας, δεδομένης της αχρηστίας τους καθώς και της βλαπτικότητάς τους για την δυνατή “μελλοντική κοινωνία”, είναι συνεπές να φτάσουμε στο συμπέρασμα ότι μια παρόμοια μελλοντική κοινωνία στερείται διαγράμματα ή σχήματα τα οποία να μπορούν να την καθορίσουν και / ή να την περιγράψουν στις ημέρες μας. Αν πρέπει να καταστρέψουμε άμεσα το υπάρχον – για όλους τους λόγους που συνοπτικά αναφερθήκαμε προηγουμένως –, προκύπτει σαφές ότι είμαστε άκρατοι “μηδενιστές” με τη δεύτερη εκδοχή αυτού του όρου. Επομένως η υποτιθέμενη ριζική διαφορά εξαφανίζεται, πράγματι : από αυτή την οπτική γωνία δεν υπάρχει καμία διαφορά αντίληψης των πραγμάτων μεταξύ αυτών που προσδιορίζονται ως ατομικιστές αναρχικοί και μηδενιστές, και ωστόσο δεν εμπνέονται από ένα “προκαθορισμένο” αναρχισμό, από τη μια πλευρά, και από την άλλη αυτών που προσδιορίζονται επίσης εξεγερσιακοί

αναρχικοί και που όμως δεν αποκλείουν την υπόθεση μιας δυνατής συμμετοχής κάποιου “τομέα” των αποκλεισμένων μέσα στην καταστρεπτική δυναμική της εξέγερσης, και που παράλληλα δεν την ταυτίζουν με μια υποθετική “προκατασκευασμένη αναρχική κοινωνία”.

Εδώ κάνει ξανά την εμφάνισή της η παλιά προβληματική άτομο-κοινωνία και οι διαφορές μεταξύ των επωνομαζόμενων “καθάρων” ατομικιστών αναρχικών και των επωνομαζόμενων “κοινωνικών” αναρχικών, όμως πολύ πάρα πέρα από τις ετικέτες με τις οποίες ο καθένας από εμάς στολίζει τον εαυτό του, παραμένει σαφές ότι η ιστορία δεν είναι “οντολογικά” τακτοποιημένη, αλλά αντίθετα αποτελείται από αναγνώσεις και ερμηνείες των πολιτικο-πολιτισμικών δυναμικών, διαμεσολαβημένων (γιατί όχι;) από την προσωπική ευαισθησία και την ατομική δυναμική. Όμως, πέρα από αυτή την ταυτολογία που σίγουρα έχει τους λόγους της – υπάρχουν ίσως γενικά και ειδικά πλαίσια που, όσο και απαραίτητα να είναι, καθορίζουν ορισμένους να αποκλείσουν οριστικά και άλλους να αποδεχθούν ότι επίσης και σήμερα υπάρχουν δυνατότητες κάποιας μορφής συμμετοχής των “κοινωνικών τομέων” μέσα στη καταστρεπτική-εξεγερσιακή διαδικασία;

Συχνά προσφεύγουμε στις αποδείξεις που μας προσφέρει η ιστορία για να συμπεράνουμε οριστικά ότι κάθε “Επανάσταση” (στην εκδοχή της ως “λαϊκή εξέγερση ενάντια στο υπάρχον”- ή γενικευμένη εξέγερση), πήρε πάντοτε το δρόμο καινούριων συγκεντρωτικών εξουσιών (βλέπε δικτατορίες) και ότι, από μόνη της, είναι ξένη και εχθρική στον αναρχισμό, δεδομένου ότι αγωνιζόμαστε ενάντια στην συγκεντρωτική εξουσία καθαυτή. Όμως, μόλις πάμε πέρα από αυτό το συμπέρασμα και αρχίσουμε να διακρίνουμε μεταξύ “εξέγερσης” και “Επανάστασης” και / ή θέτουμε την “επαναστατική δυνατότητα” και την πιθανή “κοινωνική συμμετοχή” στις ημέρες μας, η συζήτηση προέχει (και πολλές φορές ανάβει) διότι όποιος υποστηρίζει τη μια ή την άλλη θέση υπολογίζει επάνω σε ένα άφθονο οπλοστάσιο επιχειρημάτων, και φυσικά επίσης αυτές οι διαφορές οξύνονται ακόμη περισσότερο διότι υπερβαίνουν τις ακαδημαϊκές αψιμαχίες και εισάγονται μέσα σε αιτιολογήσεις πρακτικών και οργανωτικών συμπερασμάτων αναφορικά με την τωρινή εγκυρότητα ή όχι του “επαναστατικού σχεδίου” και, φυσικά, παραπέμπουν στις διαφορές σχετικά με την ποσοτική αντίληψη και την ακόλουθη συνεπαγόμενη ακινησία μέσα στην ελπίδα “αντικειμενικών και υποκειμενικών συνθηκών” (ή του προφασιζόμενου ξυπνήματος και της ανάνηψης της εθελούσιας δουλείας) για την επικείμενη συγκεκριμενοποίηση της γενικευμένης εξέγερσης! Πράγμα που αναπόφευκτα σε τελική ανάλυση γεννά διαφοροποιήσεις και πολεμικές που συνήθως είναι ασυμβίβαστες.

Εμπρός από αυτό το δίλημμα υπάρχουν σύντροφοι και συντρόφισσες που επιλέγουν να διακόψουν άμεσα τη συζήτηση και να την θέσουν με όρους μαύρου ή άσπρου: “ Η θεωρούμε ότι υφίστανται συγκεκριμένες δυνατότητες οριστικής

καταστροφής του ιστορικού παρόντος, ή πιστεύουμε ότι δεν υφίσταται απολύτως καμιά”.

Έτσι συμπεραίνουν ότι όλοι αυτοί που σκέφτονται ότι δεν υφίσταται πλέον καμιά δυνατότητα “αποκλείουν εκ των προτέρων κάθε σκέψη πάνω στο υποθετικό απελευθερωμένο αύριο και εφησυχάζουν έτσι τη συνειδήσή τους, δεδομένου ότι εξαλείφουν το πρόβλημα αναφορικά με την αναγκαία συνάφεια μεταξύ των μέσων και των σκοπών καθώς και κάθε προοπτικής καταστροφής του υπάρχοντος και των συνεπειών που προκύπτουν”. Και πράγματι θα μπορούσε κάποιος να φτάσει στο συμπέρασμα ότι η ελαχιστοποίηση και / ή η άρνηση της δυνατότητας επίτευξης του στόχου, σημαίνει αυτόματα την απάρνηση “των μέσων”. Όμως πέρα από τον εικονικό αναρχικό διαλογισμό: “τα μέσα καθορίζουν το σκοπό”, σε απάντηση στο μακιαβελικό απόφθεγμα “ο σκοπός αγιάζει τα μέσα”, για να πούμε την αλήθεια για τους αναρχικούς και τις αναρχικές, η επιλογή των μέσων συνοδεύεται ανέκαθεν από τις ηθικές μας αρχές (άρρηκτα αντιεξουσιαστικές) και δεν καθορίζεται σε καμία περίπτωση από τον επιδιωκόμενο στόχο.

Φυσικά όσοι δηλώνουν την αδυναμία μιας εξεγερσιακής ρήξης στις ημέρες μας και έχουν τη βεβαιότητα ότι κάθε “Επανάσταση” θα καταλήξει για άλλη μια φορά σε δικτατορία- ακόμη περισσότερο εξαιτίας των συνθηκών που σήμερα επιβάλλει ο πολυκεντρικός υπερκαπιταλισμός που είναι πολύ περισσότερο εξουσιαστικός, χάρη στη τεχνολογία και το γενετικό επαναπροσδιορισμό κάθε ζώντος οργανισμού – δεν χαλαρώνουν απέναντι σε όλους αυτούς που θεωρούν επιτεύξιμη την οριστική καταστροφή του συστήματος κυριαρχίας, επιμένοντας επάνω στην “αναλυτική αδυναμία” και την “ιδεολογικοποιημένη ανάγνωση” των υπερασπιστών του “μεταμοντέρνου επαναστατικού σχεδίου”.

Αλλά παρόλα αυτά υπάρχουν σήμερα σύντροφοι και συντρόφισσες που θεωρούν ότι υπάρχουν δυνατότητες καταστροφής του συγκεντρωτικού συστήματος εξουσίας, κατά συνέπεια πρέπει να εκτιμήσουν καλύτερα τον συσχετισμό των δυνάμεων καθώς και τη διάδραση που μεταξύ τους αναπτύσσεται μέσα στον παρόντα ιστορικό χρόνο! Δεδομένου ότι σε αυτή την περίπτωση η “ατσάλινη θέληση του πολεμιστή”, ή της συμμαχίας των πολεμιστών και των πολεμιστριών δεν θα είναι ικανή και επαρκής έτσι ώστε να ηττηθεί ο εχθρός. Ακριβώς με αυτή τη δυναμική το “αναρχικό κίνημα”(στην ιστορική του ολότητα) παρουσιάστηκε ανέκαθεν σαν μια κοινωνικά ανατρεπτική οντότητα – διαθέτοντας τον επεξεργασμένο στόχο της ριζικής καταστροφής της θεσμικής δομής – που, αρνούμενη κάθε υπόθεση γύρω από την κατάληψη της εξουσίας, τοποθετεί το “εξεγερσιακό γεγονός” ως το αποφασιστικό γεγονός της καταστροφής του ίδιου του εχθρού.

Παρόλα αυτά είναι προφανές ότι οι τωρινές συνθήκες δεν είναι οι ίδιες με αυτές πριν ένα αιώνα. Φυσικά αυτή η δήλωση δεν αντιπροσωπεύει μια εκ των προτέρων άρνηση της κοινωνικής ανατροπής. Αν αύριο συγκεκριμενοποιηθεί η

αναμενόμενη γενικευμένη εξέγερση, είμαστε πεπεισμένοι ότι θα είναι καλοδεχούμενη για όλες τις συνιστώσες (ατομικές και συλλογικές) της δικής μας τάσης, προσαρμόζοντας και κατευθύνοντας την πάντοτε προς την αναρχία!

Πράγμα το οποίο δεν σημαίνει σε καμία περίπτωση ότι θα αφηνιδιαστούμε από την γενίκευση του αγώνα των αποκλεισμένων τομέων, αλλά αντίθετα ότι παραμένουμε σε εγρήγορση απέναντι από οποιοδήποτε σήμα κοινωνικής ανατροπής με στόχο να το εξαντλήσουμε μέχρι τις έσχατες συνέπειές του. Το γεγονός ότι στις ημέρες μας η εξεγερσιακή και αφορμαλιστική τάση αναγνωρίζει την αχρηστία της διατήρησης στοιχείων του συστήματος για την μελλοντική τους χρήση και κατά συνέπεια επικεντρώνεται επάνω στην καταστροφή του υπάρχοντος, αφήνοντας έτσι ανοιχτό το μέλλον στο “μηδενισμό”- καθιστώντας σαφές ότι δεν υπάρχει τίποτα το προσδιορισμένο και το προσδιοριζόμενο μέσα στον παρόν-, δεν απομειώνει με κανένα τρόπο ούτε την αξία αλλά ούτε και τη σημασία της δράσης της. Όμως αντίθετα, η κυριαρχία και η εξουσία δεν εξαφανίζονται εντελώς.

Είναι βέβαιο ότι δεν υπάρχει αναρχική δυναμική- στους κόλπους της τάσης με την οποία ασχολούμαστε- η οποία να μη λαμβάνει υπόψη της και να μην επιχειρεί, περισσότερο ή λιγότερο, να “βρει λύσεις”! Συχνά με μια κάποια έπαρση και ακόμη ορισμένες φορές με αυταπάτες εντελώς θαυματουργικών διαστάσεων, μακριά από την αντιμετώπιση της κατάστασης με συγκεκριμένους όρους.

Για αυτό ορισμένες φορές συναντούμε συντρόφους που-αφελώς- εντάσσουν τις αυταπάτες τους μέσα στην ίδια λογική των σχέσεων εξουσίας, χωρίς να αναρωτηθούν κάτι το διαφορετικό και φαντάζονται τον αναρχικό αγώνα σαν ένα πεδίο μάχης όπου αντιπαρατίθενται δύο μέτωπα με στόχο τον τελικό θρίαμβο! Ορισμένοι στοχεύουν αποκλειστικά στη προπαγάνδα που θα μπορούσε να αναπτυχθεί από την καταστρεπτική ενέργεια καθαυτή, θεωρώντας την ακόμη πιο αποτελεσματική αν συνοδεύεται από συγκεκριμένες αναλήψεις ευθύνης! Άλλοι στηρίζουν τις αυταπάτες τους στη “μόλυνση” της καταστρεπτικής ενέργειας και επιλέγουν την ανωνυμία, απομειώνοντας την καταστρεπτική ενέργεια σε ένα βιολογικό ζήτημα ! Και βεβαίως, υπάρχουν και αυτοί που γαντζώνονται επάνω στην εγρήγορση ενάντια στην εθελούσια δουλεία και σε παρόμοιες θέσεις, που ταυτίζονται με αναρχο-κοινωνικές ομαδοποιήσεις, και οι οποίες έχουν ξεπεραστεί από τα ίδια τα γεγονότα και τις δυναμικές του παρόντος ιστορικού χρόνου και που, συνεχώς, καθιστούν άκυρη οποιαδήποτε γενική υπόθεση – έγκυρη σε κάθε τόπο και για όλους – μιας ανατρεπτικής- καταστρεπτικής παρέμβασης.

Και φυσικά γύρω από αυτό το ζήτημα αναδύεται μια άλλη παλιά έννοια αρκετά παρατραβηγμένη στις ημέρες μας : η “προπαγάνδα διαμέσου του γεγονότος”. Σε ιστορικό επίπεδο αυτή η έννοια είχε μια πολύ ιδιαίτερη σημασία μέσα στους αναρχικούς κύκλους, όντας αυθεντικά προσδιορισμένη ως διάδοση

του αναρχικού ιδεώδους διαμέσου της άμεσης βίας ενάντια στην κυριαρχία, ή διαμέσου της φυσικής εξόντωσης των αντιπροσώπων της Εξουσίας και / ή διαμέσου της επίθεσης στις υποδομές της ή στις πιο εμβληματικές της εγκαταστάσεις (κυβερνητικά κτήρια, αστυνομικοί σταθμοί, στρατόπεδα, δικαστικά και νομοθετικά κτήρια, εκκλησίες, κ.λπ.)

Έτσι όπως το υποδηλώνει η συναρμογή των λεκτικών όρων, αυτή η ενεργή διάδοση των ακρατικών ιδανικών δεν θα είχε ανάγκη από την υποστήριξη των λέξεων, δεδομένου ότι είναι το “γεγονός” καθαυτό που εκφράζει το νόημα της ενέργειας, γεγονός που φυσικά δεν χρειάζεται σε καμιά περίπτωση να συνοδευτεί από κάποια συγκεκριμένη ανάληψη ευθύνης. Με αυτή ακριβώς την αντίληψη, συνδέθηκαν οι διαλογισμοί της εποχής εκείνης – εμπνεόμενοι με την “απόκτηση συνείδησης από πλευράς των προλεταριακών μαζών”- που την συνέδεαν με την γενικευμένη ιδιοποίηση των επαναστατικών μεθόδων, κατά συνέπεια απευθύνονταν παράκληση να μην υπάρξει ανάληψη ευθύνης έτσι ώστε να διευκολύνονταν η μίμηση της ενέργειας από πλευράς της πλειοψηφίας των εκμεταλλευομένων.

Παρόλα αυτά ποτέ δεν υπήρξε απόλυτα βέβαιο ότι η “προπαγάνδα διαμέσου του γεγονότος” περιορίζονταν μονάχα και αποκλειστικά σε αυτό που “εξέφραζε” η ενέργεια καθαυτή. Αντίθετα, τις περισσότερες φορές συνοδεύονταν από ύστερα γραπτά και / ή υπογεγραμμένες δηλώσεις από πλευράς των εκτελεστών της – που συνήθως δημοσιεύονταν στις αναρχικές περιοδικές εκδόσεις της εποχής- όπου και εξηγούνταν ο λόγος της ενέργειας ή, εν απουσία αυτού, γίνονταν ανάληψη της ευθύνης των ενεργειών αυτών μέσα από πλήρως εμφατικά δημοσιεύματα στα οποία δοξάζονταν “οι μάρτυρες της αναρχίας” εκθέτοντας τους σωστούς λόγους που οδήγησαν στη δράση ενάντια στην κυριαρχία.

Σίγουρα το μεγαλύτερο μέρος των ενεργειών της “προπαγάνδας διαμέσου του γεγονότος”, εκτός από σπανιότατες και μετρημένες εξαιρέσεις, πραγματοποιήθηκαν από αναρχικούς συντρόφους και συντρόφισσες που δρούσαν εμπυχωμένοι από τις πεποιθήσεις τους και / ή σαν αντίποινα για την εκτέλεση των συντρόφων τους. Ποτέ δεν επιβεβαιώθηκε μια “μίμηση” των ενεργειών από πλευράς των αποκλεισμένων κοινωνικών τομέων (είτε ήταν εμπνευσμένες από ανώνυμα γεγονότα είτε από δημοσιευμένες αναλήψεις ευθύνης). Αντίθετα η “μόλυνση” εκδηλώθηκε μεταξύ των ίδιων των αναρχικών που αποκρυπτογραφούσαν εύκολα το μήνυμα των συντρόφων τους και με αντίστοιχο τρόπο επιχειρούσαν την υπέρβαση της αναμονής των “επαναστατικών συνθηκών”, κατανικώντας το φόβο της παντοδύναμης εξουσίας δρώντας σε πλήρη συνενοχή.

Μέσα στα πλαίσια της δυναμικής του σύγχρονου αναρχισμού, όπου κάθε συνιστώσα αναζητά τη “δική της” λύση, μακριά από να αυξάνουν τις διαφορές, αναδύονται συνεχώς θεμελιακά κοινά χαρακτηριστικά για όλες και για όλους τους ενδιαφερομένους, Σε πρώτη θέση διαπιστώνουμε ότι δεν είναι ολωσδιόλου

βέβαιη, για καμιά αναρχική συνιστώσα, η απόλυτη απομάκρυνσή της από το “κοινωνικό”, δεδομένου ότι- αν και συχνά δηλώνουν ότι δεν το λαμβάνουν υπόψη τους- συχνά καλούν στην εντατικοποίηση της δράσης μας και την υπέρβαση των ορίων κάθε φορά που εμφανίζεται το παραμικρό σπέρμα κοινωνικής έκρηξης.

Από την άλλη πλευρά, δεν είναι άλλο τόσο αλήθεια ότι οι αποκαλούμενοι “αντικοινωνικοί” δεν έχουν το ένα μάτι τους στραμμένο στην μεταεξεγερσιακή πραγματικότητα, δεδομένου ότι δηλώνουν ανοικτά ότι είναι πολύ προσεκτικοί αναφορικά με το μέλλον στο ίδιο βαθμό που είναι και για το παρόν, με την αποφασιστικότητα να κόψουν από τις ρίζες της οποιαδήποτε πρόθεση ή εκδήλωση συγκεντρωτικής εξουσίας, όσο και “επαναστατική” δηλώνει ότι είναι! Απλά δεν επιθυμούν να εγκλωβίσουν το παρόν μέσα σε περιοριστικές παραμέτρους ούτε να προσδώσουν μια καθοριστική σημασία σε όσα θα μπορούσαν υποθετικά να οικοδομηθούν αύριο πάνω στα ερείπια του παρόντος.

Μέσα σε αυτή την ίδια διαδρομή εγγράφονται επίσης και “οι άλλοι”, αυτοί που ακόμη εξακολουθούν να βρίσκονται αγκυροβολημένοι μέσα στους σκληρωτικούς και γραφειοκρατικούς οργανισμούς. Παρότι αυτός ο τομέας κάνει λάθος ακολουθώντας παραδείγματα που είναι εντελώς ασήμαντα μέσα στο σύγχρονο αγωνιστικό πλαίσιο, είναι αναμφισβήτητο ότι δεν παραλείπουν από τη στόχευση να βρίσκονται όσο το δυνατό πλησιέστερα στη συγκεκριμένη πραγματικότητα, χωρίς να παραιτηθούν- παρόλες τις συνεχείς μας επικρίσεις- έστω και από μια από τις αναρχικές προϋποθέσεις, όντας ενσυνείδητοι ότι μονάχα η διαρκής εξέγερση ανοίγει τη δυνατότητα της συγκεκριμένης αντιμετώπισης του συστήματος κυριαρχίας, χωρίς και “αυτοί” επίσης, να προφασίζονται ότι μπορούν να επιβάλλουν από σήμερα ότι θα μπορούσε να συμβεί μέσα στην υποθετική μετεξεγερσιακή κατάσταση.

Για την ώρα, είναι λοιπόν δυνατό να διακρίνουμε ένα είδος γενικής “προσέγγισης”, σαν διάγνωση της εξεγερσιακής και αφορμαλιστικής αναρχικής τάσης, υπογραμμίζοντας και αναγνωρίζοντας ότι μέσα στους κόλπους της υπάρχουν ασυμβίβαστες διαφορές όσο αφορά τις εντάσεις, τις προτιμήσεις και τις μορφές προσέγγισης αναφορικά με την άμεση καταστροφή του υπάρχοντος ! Όμως ένα παρόμοιο γεγονός δεν αντιπροσωπεύει με κανένα τρόπο ένα εμπόδιο στην ανάπτυξη του κοινού μας υποστρώματος ούτε αντιπαρατίθεται με τούς ιστορικούς μας στόχους που δεν είναι άλλοι από την καταστροφή κάθε μορφής κυριαρχίας, Αντίθετα αυτές ακριβώς οι διαφορές εμπλουτίζουν το έδαφος αμβλύνοντας τις αντιξοότητες -αρκετές φορές παράφορα ερεθισμένες – συσφίγγοντας την αμοιβαία αντίληψη.

Από το γεγονός αυτό πηγάζει η πρόταση της συγκεκριμένης υπέρβασης των τωρινών ορίων και των ελλείψεων από την άποψη ενός δυνατού ανανεωμένου αναρχικού παραδείγματος που δεν θα μπορεί πλέον να περιοριστεί σε κανέναν

“τοπικό” χώρο αλλά αντιπαραθέτει υποχρεωτικά ένα διεθνισμό, ως πρωταγωνιστή, αναφορικά με τη συνεπή εξεγερσιακή του προβολή.

Είμαστε συνεπώς μάρτυρες της εγκατάλειψης κάθε είδους βεβαιότητάς μας καθώς και της απόλυτης απέχθειάς μας αναφορικά με τις γραφειοκρατικές ιεροτελεστίες των σκληρωτικών οργανωτικών δεξαμενών, της αδιαπραγμάτευτης άρνησης των αμετακίνητων σχεδιασμών που είναι ανίκανοι να διορθωθούν και περνάμε στην εξερεύνηση των άπειρων δυνατοτήτων νέων πρακτικών ικανών να προκαλέσουν και να προωθήσουν το χάος, δίνοντας ζωή σε νέες εντάσεις που γίνονται ευέλικτες και αναγνωρίζουν τον εαυτό τους περισσότερο μέσα στις ζωτικές δυναμικές παρά μέσα στη θανατηφόρα σταθερότητα. Σήμερα οι προβλέψιμες ιστορίες δεν συγκινούν πλέον κανένα, και οι επιθυμίες επικεντρώνονται στην ανελέητη επίθεση σε κάθε μορφή εξουσίας, τρέφονται από την ευχαρίστηση της διαρκούς εξέγερσης και από το πάθος για την έκπληξη, υπερθεματίζοντας την ανακάλυψη του ανέκδοτου.

ΤΟ ΔΥΝΑΤΟ ΑΝΑΡΧΙΚΟ ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑ, ΜΕΣΑ ΣΤΟ ΣΥΓΧΡΟΝΟ ΣΥΣΤΗΜΑ ΤΗΣ ΤΕΧΝΟΛΟΓΙΚΗΣ ΚΥΡΙΑΡΧΙΑΣ

Δυστυχώς ορισμένοι από τους δικούς μας αποτραβήχτηκαν, ηττημένοι από την έλλειψη πνεύματος κοιτάζοντας την επέλαση της αντίδρασης ! Άλλοι αφέθηκαν στη σαγήνη των προσφορών του εχθρού. Όμως παραμένουν στις τάξεις μας οι καλύτεροι και αυτοί καταλαμβάνουν τις περισσότερο επικίνδυνες θέσεις μέσα στο αναρχικό κίνημα. Αυτοί, εξαιτίας της οργής, ορισμένων φράσεων και λέξεων που ειπώθηκαν δίχως περίσκεψη, για λόγους καθαρά προσωπικούς ή ιδεολογικής διαφοράς, αντί να αναζητήσουν τη συμφωνία και την αλληλεγγύη μισήθηκαν και αλληλο-συκοφαντήθηκαν, χάνοντας έτσι χρόνο και πολλή ενέργεια, βάζοντας στην άκρη την προπαγάνδα μέσα από τα περιοδικά για να δώσουν χώρο σε καθαρά προσωπικά γραπτά, ενώ η αντίδραση επιτάχυνε την επέλασή της και οργανώνονταν εναντίον μας. Όταν το αντιληφθήκαμε, βρεθήκαμε με τις εχθρικές ξιφολόγχες και τα πολυβόλα ακουμπισμένα στο στήθος μας.

Τους τελευταίους καιρούς συμβιβάστηκαν στο ελάχιστο αυτές οι εσωτερικές συγκρούσεις, όμως παρατήρησα και διάβασα ότι ακόμη σήμερα εκδηλώνονται συνέπειες και προσωπικές μνησικακίες που με λίγη καλή θέληση μπορούν να εξαφανιστούν εντελώς μεταξύ των αναρχικών ομάδων μας. Έγινε λόγος και αρκετή δυσφήμιση πολλών συντρόφων [...] ορισμένοι κύκλοι με μια παραλυμένη νοοτροπία κατηγορούν τους αναρχικούς ότι ξεπουλήθηκαν σε ποιος ξέρει ποιόν άγιο [...] Δεν βλέπουν ή δεν θέλησαν να δουν τη διευρυμένη προπαγάνδα και τη δράση που διεξήχθη σε διεθνές επίπεδο [...] Σε όλες αυτές τις μηχανογραφίες και τα κουτσομπολιά δεν πρέπει να σκοντάβουμε αλλά αντίθετα να επιδείξουμε την απόλυτη περιφρόνησή μας. Επιχειρούνται τα πάντα για να μας αποπροσανατολίσουν από τον αγώνα μας ενάντια στο κράτος και το κεφάλαιο... Ο καθένας να δράσει σύμφωνα με την συνείδησή του και κάθε ομάδα να είναι ελεύθερη στη δράση της με αναρχικούς στόχους.

Σιμόν Ραντοβίτςκι

Αν παραμερίσουμε τις υποθέσεις που συχνά αναφαίνονται μέσα από τις διατριβές και τις αναλήψεις ευθύνης του αναρχικού εξεγερσιακού αφορμαλιστικού γαλαξία, μπορούν να γίνουν αντιληπτά πολλά κοινά στοιχεία που αξίζουν να ληφθούν υπόψη ως οι ουσιαστικές βάσεις της καινούριας διαδρομής του κινήματος, συνεπή στον αγώνα για την καταστροφή του υπάρχοντος. Και είναι ακριβώς επάνω σε αυτά τα θεμέλια που καθίσταται αναγκαίο να σταθούμε και να σκεφτούμε, με στόχο να τα εντοπίσουμε καλύτερα και να τα συζητήσουμε μεταξύ των συντροφισσών και των συντρόφων της τάσης μας με στόχο να βρούμε πιθανές κοινές συντεταγμένες ούτως ώστε ο καθένας και η καθεμιά να διευκολυνθεί για να ακονίσει καλύτερα τα όπλα του.

- Ο ορίζοντας μέσα στον οποίο εννοούμε την αναρχική σκέψη και τη δράση στις ημέρες μας δεν προβλέπει μια ιδιαίτερη μελλοντική κοινωνία μετά την καταστροφή του υπάρχοντος. Στην υποθετική περίπτωση που θα επιτυχάνουμε να κατεδαφίσουμε την κυριαρχία διαμέσου της γενικευμένης εξέγερσης, συγκεκριμένα, θα είναι οι διατιθέμενες ενέργειες – συμπεριλαμβανομένων των αναρχικών- αυτές που θα προτείνουν τις “κοινωνικές συμφωνίες”, αποφεύγοντας την οριστική τους αποκρυστάλλωση και αντιμετωπίζοντας κάθε στιγμή διαταγής-υπακοής, εκμετάλλευσης και καταπίεσης. Οι αναρχικές και οι αναρχικοί, με όλα μας τα όρια, είμαστε ακριβώς αυτοί στο βαθμό που εμψυχωνόμαστε από την αστείρευτη ένταση ενάντια σε κάθε θεσμοθετημένη και υπό θεσμοθέτηση εξουσία, δηλαδή ενάντια σε κάθε στερεοποίηση των κοινωνικών σχέσεων με στόχο να εμποδίσουμε την οριστική τους θεσμοθέτηση- εννοούμενη όχι μόνο ως νομικά θεσμοθετημένους μηχανισμούς αλλά επίσης ως αφομοιωμένες συμπεριφορές και στάσεις από πλευράς του μεγαλύτερου μέρους των ατόμων, οι οποίες φυσικά επιβλήθηκαν πάνω τους κατά τη διάρκεια των αιώνων από την οικογένεια, το σχολείο, τη θρησκεία, την εργασία κ.λ.π.

Την αναρχία, εννοούμενη μέσα στην εκδοχή της ως αναρχική κοινωνία δεν είναι δυνατό ποτέ να τη φανταστούμε και να τη σκεφτούμε σαν μια οριστική κατάκτηση, αλλά αντίθετα σαν μια κοινωνία σε αναβρασμό και διαρκή μεταβολή, όπου διατηρούνται και ενδυναμώνονται- ενάντια στους ανέμους και τις παλίρροιας – οι συνθήκες και οι σχέσεις που αρνούνται την εγκυρότητα σε οποιαδήποτε συγκεντρωτική / θεσμοθετημένη εξουσία ! Σε αυτό ακριβώς το πλαίσιο, κάθε φορά που θα εμφανισθούν πιθανές εξουσιαστικές συμπεριφορές και στάσεις (συμπεριλαμβανομένων αυτών που αυτοανακηρύσσονται επαναστατικές), θα χρησιμοποιήσουμε τα αναγκαία όπλα και τις πανοπλίες έτσι ώστε να τις καταπνίξουμε άμεσα.

-Ως αναρχικοί δεν μπορούμε ούτε θέλουμε να επιβάλλουμε τίποτε σε κανένα -σε αντίθετη περίπτωση αρνούμαστε τον εαυτό μας-, αγωνιζόμαστε ακούραστα ενάντια σε κάθε θεσμό, ενάντια σε κάθε αρχή (εξουσία) και ενάντια σε κάθε οργανισμό που, παρά τη θέλησή μας, ιδρύεται, ή προτίθεται να ιδρυθεί σε βάρος μας (και σε βάρος όλων των άλλων), περιορίζοντας την πλήρη

ελευθερία. Από αυτή την οπτική, είμαστε απόλυτα ενσυνείδητοι του γεγονότος ότι χιλιετηρίδες κυριαρχίας δόμησαν μέσα στην κοινωνία την εθελούσια δουλεία (στη σύγχρονη πραγματικότητα απελπισμένα γραπωμένη επάνω στην απεριόριστη κατανάλωση αγαθών) που σήμερα απαιτεί ένα πολύ περισσότερο επίπονο και δαπανηρό αγώνα σε σχέση με το παρελθόν! Όμως ως αναρχικοί, συχνά, μπορούμε να επωφεληθούμε από πολύ περισσότερο εκλεπτυσμένες ευαισθησίες και επιχειρησιακά εργαλεία που, υπερβαίνοντας όλους τους λαϊκισμούς, καθιστούν δυνατό να διαχωρισθεί η ευθύνη του αφεντικού από αυτή του δούλου.

- Όλες αυτές οι προϋποθέσεις δεν προκύπτουν σε καμία περίπτωση σαν διανοητικές ενσταλάξεις μιας χούφτας πεφωτισμένων, αλλά έχουν τις ρίζες των λόγων τους μέσα στο ολοένα περισσότερο παντοδύναμο και καρκινογόνο κοινωνικό πλαίσιο που χαρακτηρίζει την εποχή μας. Από ένα παρόμοιο πλαίσιο διαφαίνεται η μη δυνατότητα “διάσωσης” του παρόντος και, παράλληλα η επείγουσα ανάγκη της καταστροφής του, με στόχο την αποτροπή της περαιτέρω και οριστικής κατάκτησης ολόκληρου του ζωτικού χώρου και της κατοικίας των ανθρώπων και των άλλων ζώων, έτσι όπως και ολόκληρης της φύσης όπως μέχρι τώρα την γνωρίζαμε, κατευθύνοντας τη δράση μας προς την ολική απελευθέρωση του πλανήτη και κάθε ζώντος οργανισμού. Είναι ακριβώς αυτοί οι ίδιοι αρκετά συγκεκριμένοι και “υλικοί” λόγοι που εμπνυχώνουν τον αναρχικό εξεγερσιακό και αφορμαλιστικό γαλαξία ο οποίος, κατά συνέπεια, κατευθύνει τις ενέργειές του στη καταστροφή του υπάρχοντος. Παρόλα αυτά υπάρχουν όρια που εμποδίζουν να συγκεκριμενοποιηθεί μια παρόμοια καταστροφή, εν μέρει εξαιτίας της δομικής μεταβολής της εξουσίας, και το γεγονός αυτό απαιτεί, ωστόσο, την προσαρμογή των οργανωτικών εργαλείων και των μεθόδων που θα μας επέτρεπαν να επιτύχουμε αποτελέσματα.

Αντικειμενικά είναι αναγκαίο να παραβλέσουμε την επίθεση στα “σύμβολα”- που αντιπροσωπεύουν τον εχθρό- ώστε να την κατευθύνουμε στη διαρκή έφοδο ενάντια στις δομές και στις υποδομές του (πού αποτελούν αναπόσπαστο τμήμα της ουσίας του). Συχνά, άθελά τους, οι συντρόφισσες και οι σύντροφοι σπαταλούν ενέργειες και αποθέματα επιτιθέμενοι σε “στόχους” που, αν και δεν είναι ολοκληρωτικά άχρηστοι, σίγουρα είναι ασήμαντοι αναφορικά με την καταστροφή του υπάρχοντος. Χωρίς αμφιβολία, αυτά τα όρια εξακολουθούν να υφίστανται εξαιτίας της βαριάς αποσκευής του παρελθόντος την οποία μεταφέρουμε μαζί μας, αποτελούμενης από παλιές αντιλήψεις αναφορικά με την “ταξική σύγκρουση”, πράγμα που μας οδηγεί αναπόφευκτα να πετάμε τα βέλη μας σε λανθασμένη κατεύθυνση. Να κατανοήσουμε-ολοένα περισσότερο-το τωρινό κυρίαρχο σύστημα, θα μας επιτρέψει να διαχωρίσουμε τον πυρήνα και το τσόφλι, την ουσία του και την περιφέρειά του. Είναι προφανές ότι μια παρόμοια επιχείρηση δεν μπορεί να υλοποιηθεί ούτε μόνο από εμάς αλλά ούτε και από την πλευρά μιας ομάδας ατόμων όσο και αυτό να είναι επιθυμητό. Αυτή την έλλειψη,

αυτό το όριο για να το υπερβούμε χρειάζεται η συνδρομή όλων των διαθέσιμων δυνάμεων.

Από το γεγονός αυτό πηγάζει η επείγουσα αναγκαιότητα ενός “τόπου”, ενός “χώρου” που να επιτρέπει τις ευκαιρίες συζήτησης, της αμοιβαίας γνωριμίας, της ανταλλαγής των εμπειριών και των γνωσιολογικών και υλικών εργαλείων, που να διευκολύνει το διαμοιρασμό των διαφόρων σχεδίων, τη διεύρυνση των εκλεκτικών συγγενειών που επιτρέπουν μεγαλύτερες προσεγγίσεις, μέχρι το σημείο να αναδημιουργήσουν- σε πλανητικό επίπεδο- όλα αυτά που επιθυμούμε με όλες μας τις δυνάμεις: μια ασυγκράτητη καταστρεπτική δύναμη, χωρίς καμία απολύτως συνιστώσα να χρειαστεί να παραιτηθεί από τον τακτικό και το στρατηγικό της αυτοκαθορισμό καθώς και από το σύνολο των προοπτικών που την χαρακτηρίζουν.

- Αν είναι αλήθεια ότι καμιά συνιστώσα (ατομική ή συλλογική) του αναρχικού εξεγερσιακού και αφορμαλιστικού γαλαξία προφασίζεται ότι κατέχει το μονοπώλιο του αγώνα ενάντια στο υπάρχον! Αν είναι αλήθεια ότι κανείς μέσα στον γαλαξία μας δεν δηλώνει ότι κατέχει “την αποτελεσματική συνταγή” της νικηφόρας επίθεσης ενάντια στο κυρίαρχο σύστημα, πρέπει να συμφωνήσουμε κατά συνέπεια ότι ο καθένας έχει αρκετούς χρήσιμους λόγους για να συνεχίσει να δρα όπως δρούσε, έχοντας συνείδηση των ορίων του είτε όσο αφορά το επίπεδο της ανάλυσης είτε όσο αφορά το επίπεδο της δράσης (δεδομένου ότι οι δύο στιγμές διαπλέκονται στενά).

Η συνείδηση της αναγκαιότητας και του επείγοντος να δράσουμε με καταστρεπτικό τρόπο, δεν μπορεί να παραβλέψει την εκτίμηση των σχέσεων δύναμης που είναι υπαρκτές στο πεδίο : πράγματι, όπως όλοι μας διαπιστώσαμε αυτά τα τελευταία χρόνια, καμιά συνιστώσα- από όσο γνωρίζουμε- του αφορμαλιστικού και εξεγερσιακού γαλαξία, παραιτείται ούτε από το στόχο της δράσης μας, δηλαδή την Αναρχία, ούτε από την “προπαγάνδα διαμέσου του γεγονότος”. Μπορούμε να δηλώνουμε ότι θέλουμε, όμως η ίδια μας η συνείδηση παραδέχεται (άμεσα ή έμμεσα) ότι οι σχέσεις δύναμης, αυτή τη στιγμή, είναι ευνοϊκές για τον εχθρό.

Από την άλλη πλευρά πρέπει να παραδεχτούμε ότι δεν είναι εντελώς αλήθεια ότι οι αποκαλούμενοι “κοινωνικοί αναρχικοί” της εξεγερσιακής και αφορμαλιστικής τάσης – κατά συνέπεια με τον αποκλεισμό των “αναρχο-λαϊκιστικών / νεο-πλατφορμιστικών διαστρεβλώσεων – τοποθετούν κάθε τους αυταπάτη αποκλειστικά επάνω στο “κοινωνικό”, ούτε ότι στηρίζονται μονάχα επάνω στον “αυθορμητισμό των μαζών” στην αναζήτηση από πλευρά τους του σωστού δρόμου για την οριστική καταστροφή της τωρινής κυριαρχίας ! Αν ήταν έτσι, δεν θα υποστήριζαν ούτε θα υποδαύλιζαν καμιά εξεγερσιακή απόπειρα και θα ανέμεναν ώστε η απογοήτευση των “μαζών” να εκραγεί αυθόρμητα και να προκαλέσει την εξέγερση.

Πρέπει κατά συνέπεια να παραδεχτούμε ότι οι αναρχικοί και οι αναρχικές, μόνοι μας, δεν έχουμε την αναγκαία δύναμη για να καταστρέψουμε το ιστορικό παρόν, ανεξάρτητα από το γεγονός ότι η δυναμική του ενός ή του άλλου κατευθύνεται προς αυτό το στόχο. Ταυτόχρονα είναι καλό να υπογραμμίσουμε ότι το ζήτημα βάθους από πλευράς εκείνων των κριτικών του τομέα του γαλαξία που “δεν στοχεύει στο κοινωνικό”, δεν πέφτει από το πουθενά αλλά βασίζεται στην άρνηση της κοινωνίας στο βαθμό που αυτή είναι δομικό παράρτημα του συστήματος κυριαρχίας, και σαν τέτοια είναι μια αναμφισβήτητη συνεργάτης και αναπαραγωγός της εξουσίας.

- Σε τελική ανάλυση, επειδή κανείς δεν κατέχει την αλάνθαστη συνταγή για να φτάσει στην αναρχία είναι επίσης συνεπές ότι σε κάθε περίπτωση δρούμε με την πρόθεση να καταστρέψουμε το υπάρχον. Λέγοντας το διαφορετικά, οι επιθέσεις μας είναι σε κάθε περίπτωση συγκεκριμένες, όμως σε σύγκριση με τον προσδοκώμενο στόχο είναι περιορισμένες (πάντοτε και σε κάθε περίπτωση) να είναι απλές απόπειρες που είτε μπορούν είτε δεν μπορούν να προσεγγίσουν το στόχο της καταστροφής του κράτους-κεφαλαίου, αλλά και που σε τελική ανάλυση πρόκειται μονάχα για απόπειρες όχι για βεβαιότητες.

Κατά συνέπεια ο καθένας- με ένα ελάχιστο ταπεινοφροσύνης- θα έπρεπε να αναγνωρίσει τη χρησιμότητα της αμοιβαίας “συνεργασίας” μεταξύ των δύο μορφών αγώνα (αναμφίβολα παρούσες μέσα στον αφορμαλιστικό γαλαξία μας), ή τουλάχιστο να αφήσει ανοικτή τη δυνατότητα μιας πιθανής εξέλιξης προς αυτή την κατεύθυνση. Και σε αυτό το σημείο ανοίγεται επίσης ένα παράθυρο προς μια νέα – και σε κάθε περίπτωση όχι χωρίς προηγούμενο- μορφή αντίληψης του αναρχισμού “της δράσης” και της προοπτικής για έναν αναρχισμό χωρίς επιθετικούς προσδιορισμούς.

- Υπάρχει ένα ζήτημα ουσιαστικής σημασίας που αναφίνεται από τα θέματα με τα οποία καταπιαστήκαμε μέχρι τώρα: αν η αναρχική αντίληψη του αγώνα ενάντια στον καπιταλισμό και το κράτος – δομημένη από την κυρίαρχη βιομηχανική πραγματικότητα-, θεωρητικοποιούσε ταυτόχρονα την καταστροφή και την μετεπαναστατική ανοικοδόμηση σε παγκόσμιο επίπεδο (απλοποιημένη μέσα στην φημισμένη φόρμουλα : απαλλοτρίωση των μέσων παραγωγής και συλλογική διαχείρισή τους= γενικευμένη κοινωνικοποίηση!), η αναρχική αντίληψη της αφορμαλιστικής και κατά συνέπεια εξεγερσιακής σύγχρονης τάσης, αντιλαμβάνεται τα πράγματα με διαφορετικό τρόπο, με ιδιαίτερη έμφαση αναφορικά με το υποθετικό “απελευθερωμένο μέλλον”, δίνοντας προτεραιότητα στην καταστρεπτική στιγμή και παραμένοντας περισσότερο περιορισμένη πάνω στην ανάλυση των επιβεβλημένων συνθηκών από πλευράς της τωρινής κυριαρχίας. Το γεγονός αυτό οφείλεται, όπως προείπαμε, στην συνειδητοποίηση του γεγονότος ότι δεν υπάρχει κληρονομιά για να διασωθεί όσο αφορά τη μελλοντική διαχείριση της ζωής μας !

Αυτό σημαίνει ότι, δεδομένου της ανυπαρξίας έγκυρων ενδείξεων που να ισχύουν παντού (“παγκόσμιου” χαρακτήρα), κάθε τόπος, κάθε λαός, κάθε περιοχή, κάθε γεωγραφικό πλαίσιο θα πάρει στα χέρια του την ευθύνη να καταστρέψει και να οικοδομήσει (αν θεωρηθεί απαραίτητο). Όμως, όπως πολύ καλά γνωρίζουμε, ο “αυθορμητισμός των μαζών” δεν είναι ένας ικανός παράγοντας για να συγκεκριμενοποιήσει την καταστροφή των πυλώνων του μεταβιομηχανικού (ή υπερτεχνολογικού) κράτους-κεφαλαίου από μόνος του, ωστόσο οι αναρχικές και οι αναρχικοί των διαφόρων και διαφορετικών ανθρωπογεωγραφικών καταστάσεων πρέπει να αναλάβουμε την ευθύνη όχι μονάχα να κατευθύνουμε στη σωστή πορεία τα καταστρεπτικά μας βέλη, αλλά επίσης να είμαστε “αξιόπιστοι” και αναγνωρίσιμοι από πλευράς των πολύμορφων εξεγερσιακών καταστάσεων, μέσα στο συγκεκριμένο γεωγραφικό χώρο που επιχειρούμε.

Από το γεγονός αυτό απορρέει η αδιαμφισβήτητη αναγκαιότητα της γνώσης του χώρου, των προσώπων που τον κατοικούν και, κατά συνέπεια, ο εντοπισμός και η καταστρεπτική επίθεση όχι τόσο ενάντια στα σύμβολα της εξουσίας, αλλά αντίθετα ενάντια στις δομές και στις υποδομές, στους νευραλγικούς πυρήνες διαμέσου των οποίων παράγεται και αναπαράγεται διαρκώς το υπάρχον σύστημα κυριαρχίας. Δεν πρόκειται μονάχα για το γεγονός ότι οι “λύσεις” της επίθεσης και της ενδεχόμενης “μετεξεγερσιακής οικοδόμησης” απαιτούν και στις δύο περιπτώσεις τη συμμετοχή όλων αυτών που κατοικούν το συγκεκριμένο χώρο, αλλά επίσης ότι αυτές οι “λύσεις” δεν θα είναι ποτέ οι ίδιες για όλο τον πλανήτη, παρ όλη την τρέχουσα συνεχή ομοιογενοποίηση των πάντων σε πλανητικό επίπεδο. Όπως είναι δυνατό να γίνει άμεσα αντιληπτό, αυτό ακριβώς το στοιχείο ουσιαστικής εκτίμησης της κατάστασης αναζητά επειγόντως την αντιπαράθεση μεταξύ των διαφορετικών πυρήνων του αφορμαλιστικού αναρχικού γαλαξία και την ανταλλαγή των εμπειριών από τις οποίες ο καθένας θα μπορεί να αντλήσει τα στοιχεία και τις προϋποθέσεις για τη δράση του, μέσα σε οποιοδήποτε γεωγραφικό πλαίσιο.

Ως προς το τελικό συμπέρασμα αυτών των θεωρήσεων, χωρίς αμφιβολία μακρών και ίσως βαρετών, θεωρούμε ότι είναι δυνατό να εντοπιστούν ορισμένα στοιχεία που χαρακτηρίζουν την αφορμαλιστική και εξεγερσιακή τάση του σύγχρονου αναρχισμού, που πιθανά ιχνηλατούν ένα διαφορετικό παράδειγμα πολύ πιο ενεργητικό και λειτουργικό στον αγώνα ενάντια στην υπάρχουσα κυριαρχία, αν συγκριθεί με το παλιό μοντέλο του “κλασικού αναρχισμού”:

- την αναγκαιότητα πορείας κατευθύνοντας την επίθεση ενάντια στις βάσεις της κυριαρχίας και όχι ενάντια στα σύμβολα του συστήματος, ενσυνείδητοι του αναλαμβανόμενου επιθετικού έργου- χωρίς αποκλεισμό χτυπημάτων- , και ενσυνείδητοι του γεγονότος ότι η αντικειμενική μας κατάσταση και η καταστρεπτική δράση είναι ακριβώς αυτές που μας αναλογούν. Δεν έχουμε να

κληρονομήσουμε απολύτως τίποτε και ωστόσο δεν υπάρχει τίποτε που να πρέπει να διαφυλαχθεί για αύριο!

- δεν έχουμε βεβαιότητες για να καλλιεργήσουμε, αλλά την δυνατότητα ότι με την επιχειρησιακή δράση όλων μας – καθένας και καθεμιά σύμφωνα με τις παραμέτρους του-, θα μπορέσουμε να κατεδαφίσουμε άπαξ και δια παντός κάθε σύστημα κυριαρχίας και ολόκληρο το υπάρχον.

Ωστόσο, το γεγονός ότι η οριστική καταστροφή της κυριαρχίας είναι μονάχα μια “δυνατότητα”, δεν περιορίζει τη καταστρεπτική δράση μας ούτε μας αποπροσανατολίζει από την ανηλεή επίθεση (εδώ και τώρα) σε κάθε μορφή εξουσίας ενσαρκώνοντας έτσι την διαρκή εξέγερση!

- δεδομένου ότι δεν υπάρχουν “παγκόσμιες συνταγές”, επαφίεται στις συντρόφισσες και τους συντρόφους που παρεμβαίνουν μέσα στις δικές τους ιδιαίτερες περιοχές να εντοπίσουν τις καλύτερες προοπτικές για την αναρχική παρέμβαση, προωθώντας τις, και / ή συμμετέχοντας στις εξεγέρσεις των περισσότερο ριζοσπαστικοποιημένων τομέων των αποκλεισμένων – όντας ικανοί να κατευθύνουμε την εξέγερση προς τη καταστροφή και την εξόντωση των ομάδων εξουσίας που επιτρέπουν και / ή διαιωνίζουν την κυριαρχία και την εκμετάλλευση, συμπεριλαμβανομένων των ψευδών “κριτικών”- ή δρώντας ενεργητικά είτε σαν ομάδες συγγένειας είτε σαν αναρχικές ατομικότητες, επικεντρωμένες στη διαρκή επίθεση, ανηλεή και άμεση, στην κυριαρχία!

- η κοινωνική πολυπλοκότητα και η “μεγαμηχανή” της καταπίεσης και της εκμετάλλευσης βρίσκονται σε διαρκή διαδικασία μεταβολής, γεγονός που απαιτεί τη συνεισφορά κάθε διαθέσιμης ενέργειας για να καταστεί δυνατό να καθαριστεί η πυκνή ομίχλη που τη σκεπάζει και έτσι να προσανατολιστούν συγκεκριμένα οι σκέψεις μας και οι αναλύσεις μας, ανανεώνοντας την επιθετική μας ικανότητα και ενδυναμώνοντας την επέκταση της διαρκούς εξέγερσης.

Προκύπτει έτσι χωρίς καμιά δυνατότητα αναβολής σε διεθνές επίπεδο να δώσουμε τη δυνατότητα δημιουργίας “χώρων-στιγμών” αμοιβαίας γνωριμίας, κριτικής και αυτοκριτικής, ανταλλαγής εμπειριών και δυνατότητας να αναπτύξουμε σχέσεις συγγένειας που να υλοποιούν αυτό τον καινούριο τρόπο αντίληψης και πρακτικής του αναρχισμού με περισσότερο ενεργητικό τρόπο, διευκολύνοντας την βίαιη επίθεση στην κυριαρχία, κατευθύνοντας τις δυνάμεις μας προς την καταστροφή του ιστορικού παρόντος και ενσαρκώνοντας έτσι την στασιαστική ουσία της αναρχίας στις ημέρες μας.

Αυτό το τεράστιο έργο για να μπορέσει να υλοποιηθεί απαιτεί την αποφασιστική άρνηση της λογικής του εχθρού (τη λογική της εξουσίας)! Αποφασιστική άρνηση, λοιπόν, των προτάσεων των “συντακτικών”, των “δημοκρατικών συνελεύσεων” και των κινημάτων των “πολιτών”, που επιτυχώς εμπλουτίζουν συνεχώς το εγχειρίδιο ενσωμάτωσης από πλευράς του συστήματος, προτρέποντάς μας να καταλάβουμε τις πλατείες και να αυτοδιαχειριστούμε την εξαθλίωσή μας μέχρις ότου να εμφανιστεί κάποιο κόμμα που να κεφαλαιοποιήσει

ξανά την εμπειρία και να ενδυναμώσει έτσι την κυριαρχία. Από αυτό προκύπτει η επείγουσα ανάγκη της αντίληψης ενός αναντίρρητου γεγονότος: Η εξέγερση θα είναι τόσο περισσότερο ριζοσπαστική όσο λιγότερο κωδικοποιημένη θα μπορεί να διαρκέσει! Εννοώντας την πλέον όχι σαν ένα γενικευμένο επεισόδιο, συμπαγές και οριστικό της ανθρώπινης περιπέτειας, αλλά αντίθετα όταν την φανταζόμαστε σαν εκατοντάδες και χιλιάδες εξεγέρσεις, πάντοτε διαρκείς και μέσα στις οποίες δισεκατομμύρια ζώντα όντα εξεγείρονται και εξερευνούν την ολική απελευθέρωση του υπάρχοντος.

επιμέλεια: μεταφραστική ομάδα wormhole, 2026

